

Zpravodaj

Smiřic, Rodova a Holohlav



Nová hasičská cisterna
smiřičtí hasiči mají novou pomocnici
str. 16

Z obsahu:

**Kaštanové
hrátky**
aneb podzim v knihovně

str. 9

**Zvon Egidius
pětisetletý**
jeden z nejstarších předmětů
města Smiřic slaví výročí

str. 30

**Prof. Eduard Karel
– významný grafik**
volné pokračování článků
o smiřickém rodákovi

str. 34

Slovo starosty

Vážení občané,

v předstihu před vydáním Zpravodaje a opět před koncem roku vám přináším pár informací. Jsou poplatné stavu k polovině listopadu.

Nejvýznamnější událostí v našem městě je již druhým rokem rekonstrukce hlavního průtahu městem. Vysoké nasazení pracovníků stavební společnosti SWIETELSKÝ je nezpochybnitelné. Hlavní stavbyvedoucí pan Václav Šantora je skutečně člověk na svém místě. Daří se nám společně řešit celou řadu malých i velkých problémů. Touto cestou bych mu rád vyjádřil dík za jeho konstruktivní a racionální přístup. V těchto dnech pod jeho taktovkou již probíhá pokládka asfaltu a věřím, že k nám bude počasí milosrdné.

Také byla aktuálně dokončena fasáda na naší základní škole a s ohledem na rozměry budovy se nám v centru města poněkud rozsvítilo. Příští rok se nově zateplené fasády dočká i smiřická mateřská škola. Na zahradě MŠ Smiřice došlo už v letošním roce k určité proměně. Město vybudovalo přístupový chodníček k dlážděné ploše, na které byl díky štědrosti společnosti Danisco instalován altán. A pokud napadne nějaký ten sníh, tak si děti třeba i zapekáčují hned vedle altánu na nové terénní vlně.

Město také konečně disponuje stavebním povolením na akci „Revitalizace lokality Starého sídliště“. Do této investice bude v roce 2020 uvolněno zhruba 3,6 mil. Kč. Další podobnou částku si vyžádá

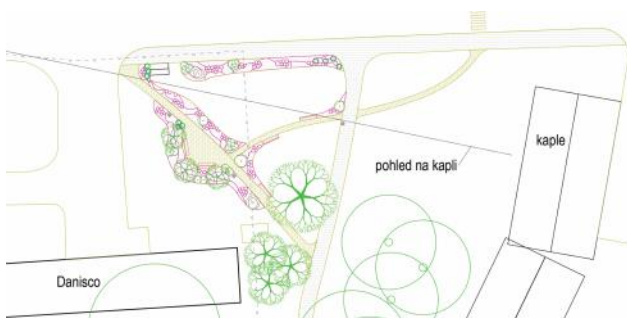
rekonstrukce chodníků na průtahu městem, jejíž dřtivou část jsme vzhledem k ročnímu období přesunuli na jaro. Na rok 2020 se rovněž snažíme vybavit stavební povolení umožňující posílení parkovacích kapacit na sídlišti Gen. Gavorova. Na tuto akci by měla být v roce 2020 uvolněna částka minimálně ve výši 1 mil. Kč.

Obnovy se dočká také prostor před kaplí směrem do města. Tento projekt inicioval ředitel společnosti Danisco Ing. Jozef Ševčík. A tak jsme spojili úsilí a snažíme se v tomto prostoru chovat maximálně efektivně. Vytrhané panely z původní cesty k zahrádkám byly použity na provizorní vjezd do Danisca. Cesta v nové trase bude ze žulové dlažby, chodníky pro pěší v mlatovém provedení, obdobně jako tomu bude již příští rok v zámeckém parku.

V tomto článku bych chtěl ještě vyzdvihnout nejen z mého pohledu jistě ojedinělý počín jednoho nadšence, kterému se podařil celkem husarský kousek. Před pár lety přišel do cizího města, kde koupil dům. Nenápadný sportovně založený muž jménem Petr Neumann posléze začal na kurtech tenisového oddílu trénovat děti. Dnes je dětí tolik, že se v oddíle řeší vybudování dalšího tenisového kurtu. Tohoto skromného muže pohltila myšlenka vybudování zimní tenisové haly. A dnes, když jdete za tmy Jiráskovou ulicí podél školy, můžete vidět projekt, který v centru města Petr Neumann rozsvítil, a to téměř bez cizí pomoci. Klobouk dolů a více takových.

Závěrem mi dovoluji popřát poklidné prožití vánočních svátků, dětem hodně dárků a vše dobré v roce nadcházejícím.

Bc. Luboš Tuzar, starosta



Slovo tajemnice

Vážení občané,

opět je rok téměř za námi, a tak se krátce zmíním o dění na úřadu ve druhém pololetí.

V září procházel úřad na základě zákona č. 365/2000 Sb. znovu po pěti letech auditem dlouhodobého řízení informačních systémů veřejné správy. Podařilo se nám všechny povinnosti úspěšně splnit a získali jsme příslušný atest. Nedílnou součástí této agendy je samozřejmě i dodržování standardů v ochraně dat, resp. osobních údajů, v souladu s GDPR.

Na podzim jsme se rozloučili s jednou z nejstarších „kolegyň“, a to ústřednou pro veřejný rozhlas. Některé její součásti pamatovaly rok 1972. Byla instalována ústředna nová, na fotografiích uvidíte rozdíl.

V průběhu posledních let jsme průběžně upravovali kanceláře (výměna podlahové krytiny, malování), letos došlo konečně i na výměnu oken ve druhém patře.

Ke konci října ukončilo v budově úřadu činnost pracoviště úřadu práce. Klienti mají možnost se obrátit na krajskou pobočku v Hradci Králové. Kancelář, která byla dosud společná, bude nyní využívat pouze sociální pracovník úřadu a bude tak zajištěno větší soukromí pro jednání klientů.

Na závěr mého příspěvku mi dovoluji popřát Vám spokojené Vánoce a v příštím roce hodně zdraví a pohody a ať se vše daří!

Mgr. Věra Hottmarová



původní ústředna



nová ústředna

Dne 8. června 2019 se v Erbovním sále ve Smiřicích konalo vítání občánků města Smiřice a obce Holohlav, kterého se zúčastnily děti:

Artur Kilevník, Ema Škarytková, Štěpán Karl, Jan Trávník, David Hanzlíček, Jakub Holan, Matouš Chromý, Vojtěch Dus, Martin Zima a Jan Bergman.

Dne 5. října 2019 se vítání občánků města Smiřice a obce Holohlav zúčastnily děti:

Beata Kozová, Jakub Bartoň, Berenika Jarinová, Stella Píchová, Karel Honzák, Jáchym Hofman, Vojtěch Domáň, Matěj Oliver Jarkovský, Ondřej Lacko, Petr Čermák, Veronika Opletalová, Jan Škvrna a Elena Jiroudová.

Všechny děti byly zapsány do Pamětní knihy města Smiřic a Holohlav.



ŽIVOTNÍ JUBILEA

80. narozeniny oslavili:

leden – Miloš Dvořák
červen – Alena Doležalová, Václav Panenka
červenec – Etela Karliaková
září – Milan Cvikel
říjen – Lucyna Andrejsková

85. narozeniny oslavili:

červenec – Marta Šimková
srpen – Miloš Beránek
září – Marie Bartáková
říjen – Božena Binarová

90. narozeniny oslavili:

červen – Zdenka Smolíková
říjen – Zdeněk Marek
listopad – Eva Mervartová

95. narozeniny oslavil:

červenec – Václav Prostředník

DIAMANTOVÁ SVATBA

Dne 12. října 2019 si připomněli manželé Jaroslav a Miluše Provazníkoví v Holohlavech 60 let společného života.

Všem jubilantům upřímně gratulujeme a do dalších let přejeme hodně štěstí, zdraví a spokojenosti.

SŇATKY

(červen 2019 – září 2019)

15. června Erbovní sál	Luboš Petřík, Hradec Králové Eva Kvičarová, Smržov
15. června zámecký park ve Smiřicích	Filip Viktorin, Smiřice Veronika Maxová, Smiřice
21. června Erbovní sál	Josef Karel, Velichovky Petra Javůrková, Velichovky
22. června Kaple Zjevení Páně	Miloš Kuhajdík, Jasenná Veronika Chládková, Jasenná

29. června
sportovní areál Smržov

19. červenec
Kaple Zjevení Páně

19. červenec
Kaple Zjevení Páně

07. září
Kaple Zjevení Páně

07. září
Kaple Zjevení Páně

07. září
Kaple Zjevení Páně

13. září
Kaple Zjevení Páně

14. září
Erbovní sál

21. září
Kaple Zjevení Páně

21. září
Kaple Zjevení Páně

21. září
Kaple Zjevení Páně

21. září
Erbovní sál

Lukáš Dytrt, Hradec Králové
Lucie Hejmanová, Hubíles

Jan Kancnýř, Dvůr Králové nad Labem
Michaela Stojanová, Svobodné Dvory

Josef Bina, Bludov
Aneta Seidlová, Skalice

Ivan Hernandez Padilla, Mexiko
Lucie Hernández, Hradec Králové

Dominik Řehounek, Hradec Králové
Veronika Trčková, Praha

Lukáš Rak, Nehvizdy
Karolína Šrámková, Nehvizdy

Petr Havrda, Ločenice
Eva Žižková, Předměřice nad Labem

Jaroslav Věchet, Hradec Králové
Hana Ságnerová, Neděliště

Jiří Šimek, Vrchovnice
Zuzana Sládková, Vrchovnice

Petr Slavík, Všečary
Lucie Virglová, Čistěves

Igor Dobroruka, Bílá Třemešná
Irena Jamborová, Hradec Králové

Jiří Fiala, Holohlav
Zuzana Černá, Holohlav

Všem novomanželům upřímně blahopřejeme.

Z NAŠICH ŘAD ODEŠLI

červen	Ludmila Obrtalová, Pavel Ptáčník, Miluše Moravcová, Milan Havelka, Ernest Hudák
červenec	Jana Tomková, Václav Šimera
září	Zbyněk Bartoň
říjen	Taťána Marková

Děkujeme všem za poskytnutí souhlasu se zveřejněním zde uvedených údajů do společenské rubriky.

Etela Koldrtová, matrikářka

DÁLNIČNÍ ÚSEK D 1106

Tento úsek povede v blízkosti naší obce a mění se každým dnem. Výstavba pokračuje mílovými kroky v terénních úpravách, odkanalizování, výstavbě mostu přes údolí potoka Jordán, nadjezdu na cestě k Habřině a dalšími činnostmi. Kolik tam pracuje odborníků? To vidíme každý den v naší jídelně Služeb obce Holohlavy, s. r. o., kam chodí na oběd.

V současné době jsme se dali do řešení problému odhlučnění provozu po zprovoznění dálnice. Jde nám o to, abychom v noci při západních větrech nemuseli poslouchat projíždějící kamióny z východní Evropy. Jedná se o celou naši lokalitu a zvláště o Zadní ulici. Hluková studie z roku 1996 a celé posouzení vlivu na životní prostředí (EIA) připouštěly pro ulici Zadní hodnoty hluku pod 40 dB. Na základě toho měření v projektu dálnice nebylo schváleno vybudování protihlukové stěny. V současné době ŘSD vypracovává novou hlukovou studii s výhledem provozu do roku 2050. Problém je v tom, že dnešní limity hluku pro noc nejsou 40 dB ale 50 dB – pro lidské uši to představuje dvojnásobek hluku. V našem územním plánu z roku 2009 jsme si schválili za Zadní ulicí zřízení lesoparku. Odborníci z ŘSD se nechtějí finančně na projektu podílet a nejsou tomuto řešení moc nakloněni. Les v linii 25 m dle jejich zkušeností sníží hluk tak o 2 dB. Doporučili nám výstavbu „valu“ z hlíny, který je daleko účinnější – to by ovšem bylo bez finančního příspěví ŘSD. V současné době probíhají usilovná jednání i se zhotovitelem dálnice firmou EUROVIA. Uvidíme, na čem se hlavně finančně dohodneme. Výstavba valu s ozeleněním by přišla obec na 3 miliony Kč.

OPRAVY SILNICE I/33

Po třech letech reklamaci vrchního živичného koberce na silnici I. tř. přes intravilán obce provedla firma PORR, s. r. o., jako nástupce původního zhotovitele silnice firmy Alpine Bau, s. r. o. Valašské Meziříčí, zdarma opravu vrchní vrstvy vozovky. Po různých dohadách udělali nový „koberec“ v celé délce od hasičské zbrojnice až na Pácaltův kopec. Každé napojení živичného koberce je problémové a nyní jsme zvědaví, jak dlouho opravená vozovka bez výmolů vydrží. Myslím, že firma Alpine Bau provedla podkladní vrstvy pro živice dobře. I hutnění, ale v naší republice nemáme kvalitní suroviny – asfalty, které množství kamiónů a jejich hmotnost při průjezdu obcí vydrží. Už aby byla dálnice D11 celá v provozu a občané ulice Na Státní měli od kamiónů klid!

SPORTOVNÍ PARK

nám po osmi letech příprav vyrostl před očima. V jarních měsících se provede kompletní ozelenění, parkoviště pro návštěvníky, oplocení a zázemí pro hnízdo na kontejnery pro tříděný odpad. Doufejme, že nebudeme muset brzy řešit problém s vandaly, kteří nám budou tento nový, krásný odpočinkový koutek Holohlav ničit.

V současné době řešíme jednak připojení kamerového systému pro monitoring celého areálu sportovního parku, tak i zklidnění dopravy v ulici Na Lávkách. Počítáme, že nové sportoviště a dětské hřiště s dalšími zábavními prvky budou navštěvovat nejen holohlavské děti, ale i děti ze Smiřic, které přijedou z ulice U Jordánu. Proto připravujeme v této ulici obytnou zónu s vyvýšenými přechody pro chodce. Otázkou zůstává, co nám Policie ČR povolí.

ULICE NA LÁVKÁCH

dozná v příštím roce značných změn. Od března do června 2020 by vysoutěžená firma MATEX, s. r. o., měla uložit kabely NN do chodníkového tělesa včetně ulic Mlýnská a Krátká ve Smiřicích. Obec Holohlavy musí v souvislosti s rušením vrchního vedení NN vystavět sloupky veřejného osvětlení, kabelizaci veřejného osvětlení a místního rozhlasu. Jelikož se budou chodníky rozkopávat, tak jsme si vymysleli, že do výkopu přidáme mikrotrubičky pro optiku, které vyvedeme k rodinným domkům a ke sportovnímu parku. Optická vlákna budou sloužit nejen pro přenos dat pro televizi, ale i pro počítače. Je to budoucnost naší sdělovací techniky. Ulice Na Lávkách bude připravena a nebudeme muset znovu rozebírat chodníky.

FARNÍ ZEĎ

Po osmi letech příprav a jednání s královéhradeckým biskupstvem je ochranná zeď a vjezdová brána na farní zahradu hotová. Řidiči ocení nejen parkování u místního hřbitova, ale i přehled při průjezdu z ulice Dlouhá k Rybářství Karla Dunase. Naši senioři zase ocení přístup na hřbitov, kde nemusí škobrtat o dlažbu a vyvrácené kořeny vzrostlých lip. Škoda, že přípravy u všech staveb nám trvají tak dlouho!



OBECNÍ A SPOLEČENSKÉ AKCE

pokračují jako v loňském roce. Drakiáda byla uspořádaná našimi hasiči a mateřskou školou – létalo zde velké množství holohlavských i smiřických draků (celkem 52). Další akce „Po stopách mnicha“ je trochu netradiční pochod, který nebyl zakončen opékáním burřů pod Chloumkem, nýbrž u našich hasičů. Z důvodů výstavby dálnice, kam je vstup zakázán (pracuje se i o víkendech), paní Hrochová, zastupitelka, naplánovala pochod se zastávkami s plněním úkolů pro děti v obci. Ještě před prázdninami se uskutečnil Dětský den v našem parku. Po tradičním vystoupení mažoretů nás navštívili mistři světa i Evropy ve footbagu Patrik Černý a Tomáš Tuček. Děti si zaskočily a jako odměnu za sportovní snažení si mohly vybrat oblíbenou barvu batůžku s logem obce a reflexními prvky.



Poděkování patří Rybářství Karel Dunas, kde děti musely v kádi lovit ryby, za exkurzi po bazénech s různými druhy rybiček. Panu Šimurdovi patří dík za to, že děti ve dvoře Auto Trotina mohly malovat na vyřezané auto. V parku děti střílely s kulturisty šipy z luků a další zastavení. Každým rokem účastníků přibývá. Úspěšná byla i akce „Dlabání dýní aneb rozsvíťme Holohlavy“. Akce byla uspořádána na zahradě u obecního úřadu. Pro zábavnou činnost bylo zakoupeno 60 dýní, které našly do 20 minut nové vlastníky. Děti s rodiči vytvořily pozoruhodná díla.

Další naší akcí bylo rozsvěcení lípy, spojené s občerstvením a vystoupením dětí z MŠ a ZUŠ Smiřice. Mikulášské nadílky se zúčastnily 3 družiny se 110 dětmi. Bruslení na stadiónu v Jaroměři se zúčastnilo rovněž dost rodičů s dětmi. Poděkování patří všem ochotným pořadatelům, rodičům, ale v neposlední řadě i např. společnosti IDC FOOD za materiální příspěvek na různé akce.

CO NA ZÁVĚR

V první řadě poděkovat našim zastupitelům za dobrou spolupráci v prvním roce tohoto volebního období, kdy se udělala spousta práce. Doufejme, že i v příštím roce se nám bude dařit jako letos, abychom uvedli v život sportovní park, vyúčtovali dotace a mohli se věnovat dalším úkolům. Např. návsi, opravám živíc na komunikacích a dalším akcím, aby se naše obec nadále zvelebila.

Na závěr chci popřát za všechny naše zastupitele čtenářům Zpravodaje příjemně prožité vánoční svátky, dětem hodně dárečků a do nového roku 2020 hodně zdraví, štěstí a lásky ve všech rodinách.

Miloš Malinský
starosta obce Holohlavy



Nabitý podzim smiřických ochotníků



Divadelní spolek OCHOS má nového režiséra, tedy vlastně režisérku. Eva Urbancová má bohaté zkušenosti z jaroměřského divadla a v současné době s námi začala zkoušet detektivní komedii Hrobka s vyhlídkou od Normana Robbinse. Premiéru plánujeme na konec jara, či začátek léta 2020.

Již tradičně jsme odehráli 23. 11. 2019 představení živého betlému ve spolupráci s pěveckým sdružením Cantus z Jaroměře. Zvěst narození Ježíška jsme připomněli i v Hradci Králové a v Pohorlích.



Celý tento rok jsme s radostí vystupovali s Příběhy obyčejného šílenství od Petra Zelenky. Naposledy v tomto roce jsme inscenaci odehráli v Jaroměři. A v novém roce z hrani také nevypadneme. Užijeme si volný leden a v únoru Příběhy obyčejného šílenství představíme odborné porotě v rámci postupové přehlídky v Červeném Kostelci. Tak nám držte pěsti!

Stáňa Barnetová, principálka OCHOSu

ZÁJEZD NA SEVER ČECH A DO DRÁŽĐAN

Ani letos jsme nemohli vynechat náš tradiční třídní zájezd pro druhý stupeň. Zamířili jsme na sever Čech a k našim německým sousedům. První den nás hned po cestě strašilo počasí a všichni jsme doufali, že se na nás sluníčko aspoň na chvíli usměje. Naše první zastávka byla v Lindavě. Navštívili jsme sklárnu Ajeto Glass, pozorovali jsme pečlivou práci sklářů, a nakonec jsme si mohli vyzkoušet vyfouknout svou vlastní vázičku. Naše cesta pokračovala směrem k Mezním Loukám, kde jsme započali naši turistickou část výletu. Projeli jsme na loďkách soutěskami po řece Kamenici, kde jsme potkali vodníka, skalního chameleona nebo třeba anakundu. Obdivovali jsme nádhernou přírodu, jen počasí nás neustále zlobilo. Kvůli dopolednímu sněžení jsme se tedy nemohli vydat na Pravčickou bránu a jeli jsme se ubytovat do kempu v Kytlicích. Vytápěné chatky a teplá večera nás zahřály a mohli jsme se těšit na další zážitky. Druhý den jsme brzy ráno vyjeli k německým hranicím. Velmi nás uchvátilo historické centrum Drážďan a také jízda vláčkem po velkém parku, skrytém uprostřed města. Stupně na teploměru moc nevystoupaly, ale našťastí za celý den nespadla ani kapička. Nemohli jsme také vynechat nedaleký zámek Pillnitz na břehu Labe spolu s nádhernými zahradami. Cestou zpět do České republiky jsme se ještě stavili na překrásné Panské skále, kde jsme si zavzpomínali na Pyšnou princeznu. Velice to uteklo a před námi byl už poslední den. Všichni jsme splnili povinnost správného Čecha a vystoupali na horu Říp, kde nás čekala prohlídka rotundy sv. Jiří. Poté jsme přešli do blízkého Mělníka, kde jsme se podívali nejen na soutok Labe s Vltavou, ale i v podzemí na nejširší studnu v republice. Celým zájezdem nás provázely zajímavé informace od paní učitelky Čermákové, ale také „diskotéka“ deváťáků. Nesmíme ani zapomenout na paní učitelky Michálkovou a Hronešovou, které nás také provázely a měly stále skvělou náladu. Byly to opět krásné tři dny, které jsme si společně moc užili.

Tereza Bednářová a Gabriela Paulusová, žákyně 9. A

Beseda se starostou

Dne 17. 9. se žáci 3. ročníku vypravili na Městský úřad Smiřice. Ve své pracovně je přivítal přímo pan starosta Luboš Tuzar, který je provedl budovou a společně s úřednicemi vysvětloval dětem práci jednotlivých odborů. Po prohlídce se žáci usadili v zasedací místnosti a pan starosta čelil jejich dotazům. Nejvíce se dětem líbilo, když zjišťovaly, kdo z nich právě sedí na místě pana starosty a našeho pana ředitele. Exkurze je pro žáky velmi přínosná, získávají při ní základní poznatky o fungování úřadu. Jsme velmi rádi, že si pan starosta každý rok najde čas na nové třetíčky.

Exkurze do kaple

V rámci učiva prvouky se žáci 3. ročníku blíže seznamují se svým městem. Nelze proto vynechat smiřickou pýchu – Kapli Zjevení Páně. Dne 26. 9. absolvovali třetíci exkurzi do naší národní kulturní památky se skvělou průvodkyní paní Reichovou. Ta je stručně seznámila s historií Smiřic i samotné kaple a pak jejich pozornost nasměrovala k největšímu pokladu – obrazu Klanění tří králů. Děti se o něm i další výzdobě kaple dozvěděly mnoho zajímavého. Na závěr si zpěvem ověřily skvělou akustiku naší kaple, kvůli které je vyhledávaným koncertním místem.

Vznik ČSR

Dne 11. 10. 2019 jsme měli příležitost zhlédnout poutavé představení o vzniku Československé republiky. S vystoupením k nám přijel pan Josef z Divadla jednoho herce. Celé povídání bylo vlastně vzpomínkami na život pradědečka, který vše osobně prožil. Dozvěděli jsme se i o důležitých mezích naší historie, které se odehrály v letech končících, pro nás až magickou, osmičkou. Zaujalo nás i povídání o našich bankovkách a osobnostech na nich.

My a demokracie

Žáci naší školy se od září připravovali na připomínku listopadových událostí před 30 lety, které do českých zemí přivedly demokracii. V hodinách výtvarné výchovy vytvářeli velké množství projektů, kterými si připomněli nejen fakta o době komunismu, ale i osobnosti a události, které přispěly k pádu totalitního systému u nás. Ve slohu a v literatuře se pokusili o textová díla, kterými podle věku a náročnosti dokázali sebe i své spolužáky přimět k zamyšlení

o smyslu a cílech demokracie. Ze všech svých prací připravili dvouhodinové kulturní vystoupení pro žáky II. stupně, doprovázené písněmi Karla Kryla a Marty Kubišové. V úvodu zazněla státní hymna. Věříme, že žáci svým přispěním lépe pochopili dobu, kterou nezažili a která nejen jim přinesla svobodu, možnost svobodně se rozhodnout a vyjádřit vlastní pocity a názory.

Sametová revoluce očima čtvrtáků

Vysvětlit žákům 1. stupně, byť se jedná o čtvrtáky, význam i průběh přelomového data 17. listopadu 1989 tak, aby porozuměli, není nic jednoduchého, proto jsme se do tohoto problému pustili trochu obšírněji formou několikadenního projektu. Nejprve měli žáci zjistit doma, co si o 30letém výročí pamatují sami rodiče, ať už ze svých vlastních zkušeností, z vyprávění či médií. Ve škole prezentovali svá zjištění, bohužel jich bylo velice poskrovnu, společnými silami jsme se dobrali k stručnému seznámení doby před sametovou revolucí a k jejím myšlenkám. Tato předehra byla nutná pro následnou exkurzi v Muzeu východních Čech na výstavě „KDO, když ne my, KDY, když ne ted“, jež návštěvníky dokumentaristicky seznamuje s průběhem Sametové revoluce v Hradci Králové. Naprostým vyvrcholením našeho snažení bylo výtvarné zpracování 17. 11. 1989 formou koláže z fotografií, prezentací toho, co se tehdy odehrálo. Že se jim práce zdařila, můžete posoudit i sami:



Zájezd do Brna a Olomouce

I v letošním školním roce získala naše škola grant Vzdělávací programy paměťových institucí do škol. V rámci tohoto programu jsme pro zájemce z druhého stupně zorganizovali dvoudenní zájezd do Brna a Olomouce. V Technickém muzeu Brno jsme absolvovali výukový program „Svět páry a vody“, kde se děti seznámily s funkcí parních strojů a vodních turbín. Velice zajímavý byl i projekt „Zažij svět nevidomých“. Děti se dozvěděly, jak se k nevidomým chovat, jak jim nabídnout pomoc. Simulační brýle žákům navodily různé druhy očních vad. Kompenzační pomůcky zodpověděly dětem otázky, jak nalít vodu do skleničky a nepřelít, jak poznat barvy, jak zkompletovat ponožky, jak si něco přečíst. Na závěr programu si děti zkusily chůzi se slepeckou holí. Večerní představení muzikálu Mamma Mia! všechny nadchlo a navodilo dobrou náladu před usnutím. Druhý den jsme navštívili olomoucké Arcidiecézní muzeum. Ti mladší prošli

s průvodcem celé muzeum, starší žáci se zaměřili na barokní umění a zamýšleli se nad tím, zda má smysl sbírat umělecké předměty. Stihli jsme i procházky po historických centrech Brna a Olomouce. Potěšilo nás, že všichni lektori a kustodi v muzeích naše žáky chválili za pozornost a vzorné chování.

Více informací se můžete dozvědět na nových webových stránkách školy: www.zs-smirice.cz

Všem žákům, jejich rodičům a všem spoluobčanům přejeme příjemné prožití vánočních svátků a hodně zdraví a úspěchů v novém roce.

Mgr. Petr Rohlena, ředitel školy

Co nového v Mateřské škole Smiřice?

Letní prázdniny utekly jako voda a začal nový školní rok. Po prázdninách jsme se odpočatí vrátili do naší mateřské školy. Přivítali jsme mezi sebe nové kamarády a novou paní ředitelku. Nově nastupujícím dětem jsme se společně snažili, pomocí vstřícného přístupu, usnadnit vstup do školy, a tak se snáze vyrovnat s odloučením od rodičů. Děti se postupně seznámily s novým prostředím, denním režimem mateřské školy, novými kamarády a v neposlední řadě s novou autoritou v podobě paní učitelky.

S dětmi jsme si popovídali o pravidlech bezpečnosti a společného soužití v kolektivu. Ve svých třídách si naši nejmenší vyrobili první výrobky a namalovali několik prvních obrázků.



Jelikož se snažíme přesunout vzdělávání co nejvíce do přírodního prostředí, nově byla na školní zahradě vybudována „učebna pod širým nebem“ v podobě zahradního altánu. Altán bude sloužit rovněž jako zázemí pro dětské hry. Děti tak mohou mít větší možnost pobývat na čerstvém vzduchu i za méně příznivého počasí. Naše poděkování patří městu Smiřice, které zajistilo přípravu podloží se zámkovou dlažbou. Další naše poděkování náleží firmě DuPont, a. s., která poskytla nemalý finanční dar na zřízení této dřevěné stavby.



V naší školce se stále něco děje. V říjnu k nám zavítalo divadlo Úsměv. Pohádka O veliké řepě v žertovném podání dětí velice pobavila. V tomto měsíci také proběhlo fotografování. Nejstarší děti ze třídy Žabiček vystoupily se svými básněmi v Erbovním sále při „Vítání občánků“ a v kulturním domě Dvorana při slavnostním předávání nového hasičského vozu účinkovaly se svým pásmem písní a básní děti ze třídy Včelíček.

Protože je pro nás důležitá spolupráce s rodiči a úsměv na tváři dětí, proběhlo na zahradě mateřské školy podzimní „Dýňování“. Děti společně s rodiči vydlabávali dýně s využitím nemalé fantazie obou generací. Nechybělo ani chutné a pestré občerstvení, které připravily děti s učitelkami, ale také rodiče. Příjemným připomenutím této akce je dýňová výzdoba na naší zahradě, na kterou se ve večerních hodinách přišlo podívat už hodně občanů Smiřic.



Začátkem listopadu se v naší mateřské škole uskutečnilo vystoupení se zvířátky Duo Eden. Děti si užily legraci, ale obdivovaly i umění opičky, trojice pejsků a plazů. A co nás ještě v tomto roce čeká? V listopadu zhlédneme v kulturním domě Dvorana Malostranskou zimní pohádku. Děti navštíví ve škole Kouzelník Reno, který prý umí vykouzlit údiv a radost na jejich tváři.

A jako každý rok naši mateřskou školu navštíví Mikuláš, anděl a čert. Návštěvou nás potěší také paní Lída Heligerová se svým hudebním pořadem. Plánujeme prožít společné chvíle s dětmi i jejich rodiči při tvořivé vánoční dílně. V čase adventním připravujeme ještě výlet na vánoční Hrádek u Nechanic. Sváteční čas s dětmi prožijeme při připomínce starých tradic a chybět nebude ani vánoční nadílka.

V naší školce je stále živo, čeká nás toho ještě mnoho, na co se můžeme těšit, a nám nezbyvá, než Vám všem za kolektiv Mateřské školy Smiřice popřát krásný a úspěšný nový rok 2020.

Pavlaína Drabíková, ředitelka MŠ

Zprávy z mateřinky v Holohlavech

Tento školní rok jsme začali v počtu 67 dětí a pedagogický sbor posílili nové 2 slečny učitelky.

V září jsme si otestovali několik nových prvků na školní zahradě. Největším z nich je kopeček se svahovým žebříkem, tunelem a pískovištěm. Na jeho zastínění nám přidala finance firma Danisco Czech Republic, a. s. Kopeček přes léto hustě obrostl trávou, a protože jsme v červnu s dětmi na jeho svahu vysázeli sazenice jahod, které dodali rodiče, přes léto si je mohly děti otřhávat. Obrovskou radost měly děti také z daru rodičů jednoho chlapce. Věnovali školce zahradní domeček na hrani s kuchyňkou. V zadní části vedle parku zatím pomalu roste domek větší, zděný, sloužící k uložení hraček. V současné době se na něm provádějí dokončující práce. Také jsme sklídili osm dýní, které jsme s dětmi na jaře vysadili, a které na podzim zpestřily náš jídelníček.

V září jsme ve spolupráci s SDH Holohlav a obcí zorganizovali holohlavskou Drakiádu, které se zúčastnilo přes 60 dětí.

Konec září a začátek října patřil tradiční nesoutěži pro rodiče a děti Podzimníček 2019. Vchodovou část do školky tak zdobí spousta krásných výtvarů.

Protože se nám v uplynulém období velmi osvědčilo využití projektu tzv. Šablony I. spolufinancovaného EU, rozhodli jsme se využít té možnosti a zahájit pokračovací projekt Šablony II., díky kterému jsme získali finance na personální podporu školního asistenta na dva roky, na uskutečnění čtyř setkání s rodiči, a který jsme také využili na financování projektového dne v MŠ. Šlo o interaktivní program Sovy a dravci v MŠ, kdy naše dvě učitelky připravily ve spolupráci s externím odborníkem projektový den pro všechny děti.



Do naší školky dorazili také již dvakrát loutkáři s pěknými pohádkami.

Konec října patřil Oranžovému týdnu, oslavě svátku Halloween. Děti chodily do školky v maskách, užily si tvoření z dýní, různé hry a spoustu zábavy. I když jsme se z počátku před několika lety dívali na tento importovaný svátek tak trochu rozpačitě, dnes jsme jeho příznivci a myslíme si, že jej dokážeme radostně a zároveň citlivě propojit s tradičním svátkem Dušiček.



V době uzávěrky Zpravodaje probíhá v naší školce Svatomartinský týden, kdy se děti zajaly podívat na Malostranskou pohádku do Dvorany ve Smiřicích, seznamovaly se s pověstí o sv. Martinovi, spolu s učitelkami pekly a připravovaly páteční školkovou svatomartinskou hostinu.



Také se těšíme na představení kouzelníka Rena.

Koncem listopadu máme v plánu zorganizovat první ze čtyř setkání s rodiči v rámci projektu Šablony II., zaměřené na adventní tvoření.

V prosinci se zúčastníme slavnostního rozsvěcení lípy v Holohlavech, kde s dětmi vystoupíme. Trochu delší program připravujeme pro rodiče na vánoční besídku.

A protože jsou děti v naší školce šikovné a hodné, dostali jsme zprávu od Mikuláše, že se za námi opět rád podívá, a až ozdobíme vánoční stromčky ve třídách, třeba přijde i Ježíšek.

Přejeme vám všem hezké těšení na Vánoce, nějakou tu radost od Ježíška a v roce 2020 hodně zdraví a štěstí.

Renáta Smotlachová, ředitelka MŠ Holohlav

Kaštanové hrátky aneb podzim v knihovně

Měsíce červenec a září proběhly ve smiřické knihovně ve znamení výstav. Ta první připomněla 100 let od vydání prvního zákona o veřejných knihovnách obecních. Každá větší obec tak dostala za povinnost zřídit veřejnou knihovnu „na doplnění a prohloubení vzdělanosti všech vrstev obyvatelstva“. Druhá výstava mapovala proměny smiřické knihovny od roku 1910 až po současnost.

Hvězdy stříbrného plátna – tak lze nazvat výstavu fotografií československých filmových a divadelních hvězd první republiky, které reprezentují špičku světové meziválečné kinematografie. Tato výstava proběhla v září a říjnu.



Týden knihoven jsme zahájili soutěží, četbou a rukodělným tvořením. Využili jsme toho, co k podzimu neodmyslitelně patří, a to jsou kaštiny, šípek či jablíčka. „Kaštanové hrátky“ mohly začít. Vyrobili jsme si krásné podzimní věnečky, roztomilé pavoučky a ježky s jablíčky. Minimální náklady, pouze trocha fantazie a krásná dekorace je na světě.



Ve čtvrtek 21. listopadu jsme letos již po deváté předávali slabikáře. Čas neúprosně letí, takže z těch malých, tehdejších školáčků jsou dnes již žáci devátých tříd. I letos byl Erbovní sál zaplněn do posledního místečka a prvňáčci mohli svým nejbližším předvést, co se za čtvrt roku ve škole naučili. Klasický slabikář předaly dětem třídní učitelky a my knihovnice jsme jim k tomu papírovému přidaly ještě jeden čokoládový, potažený marcipánem. Sladká dobrota všem chutnala.



Vánoční období je skvělou příležitostí, abychom si vánočně vyzdobili i knihovnu. Co si vyrobit netradiční zvonečky? Takže od poloviny listopadu jsme začali u nás v knihovně motat barevné přízové zvonečky. Postup je jednoduchý – potřebujeme polystyrenový zvoneček, který vložíme do sáčku a stáhneme gumičkou. Do zvonku napícháme kolem dokola špendlíky. Pak vezmeme provázek, nitku či bavlnku a motáme podle své fantazie. Vše potřeme tekutým škrobem a necháme uschnout. Ještě opatrně vytáhneme špendlíky a zvonek lehce sundáme dolů. Výsledek opravdu stojí za to!



Konec roku a tradiční adventní losování, ozdobený stromeček, dárčky a perníkový adventní kalendář – to je prosinec ve smiřické knihovně.

Krásné Vánoce, prožité ve zdraví, klidu a spokojenosti.

Ilona Hušáková a Leona Rousková

Pozvánky z Kulturního střediska Dvorana

Kulturní středisko Dvorana vás co nejsrdečněji zve na následující kulturní akce v období příštího roku:

11. 1. od 19.00 hod. – TŘÍKRÁLOVÝ KONCERT

V Kapli Zjevení Páně vystoupí barytonista Filip Bandžak, držitel nejvyššího ocenění Evropské unie umění v oblasti operního zpěvu – Zlatá Europea. Spoluúčinkují: Zuzana Němečková (varhany) a Anton Aslamas (klavír). Vstupné 400 Kč, předprodej již probíhá.

31. 1. od 19.00 hod. – SEXEM KE ŠTĚSTÍ

Koučovat se dá všechno. Pokud tedy ochladly vaše partnerské vztahy, stačí se obrátit na odborníci a zkusit sexcoaching! Že nevíte, o co jde? To jste na tom stejně jako stárnoucí Norbert, kterému neklape intimní život s manželkou Hedvikou. Koučka Stella se mu snaží pomoci, sama si ovšem neví rady se svým partnerem Robertem. A tak se terapeutická sezení stále více vymykají kontrole... Pikantní a poněkud ztřeštěná komedie z pera osvědčeného Jakuba Zindulky vám pořídně polechtá bránice!!!
Hrají: Vladimír Kratina, Martina Hudečková, Jitka Ježková, Vilém Udatný / Jakub Zindulka
Přestože v představení nepadne jediné vulgární (ba ani ošklivé) slovo, doporučujeme jej mládeži až od 15 let.
KD Dvorana – vstupné 290 Kč, předprodej již probíhá.

21. 2. od 20.00 hod. – PLES KULTURNÍHO STŘEDISKA DVORANA

K tanci zahraje skupina MEDIUM z Police nad Metují. Předtančení: Tak Dance KROK Jaroměř, Spolek panstva na tvrzi Žiželeva, vystoupení orientální tanečnice.
KD Dvorana Smiřice – vstupné 150 Kč, rezervace a zahájení předprodeje budou upřesněny.

23. 2. od 15.00 hod. – KARNEVAL PRO DĚTI VOSA JEDE

Pořad plný soutěží, písniček a další zábavy, v němž se děti samy stanou účinkujícími.
KD Dvorana – vstupné děti 20 Kč, dospělí 40 Kč.

27. 3. od 20.00 hod. – RETRO ZÁBAVA s hity 70.– 90. let

Od 20 hodin vystoupí s „Hity Dalibora Jandy & Hurikán bude“ Richard Kmoch a skupina Gemini. Po koncertě dobové hity zahrají DJ Laaw a DJ Dean Bye. Retro ceny, dobová tombola.
KD Dvorana – vstupné 200 Kč, rezervace a zahájení předprodeje budou upřesněny.

Duben (bude upřesněno) od 16.00 hod.

– VELIKONOČNÍ TVOŘIVÁ DÍLNA

Rezervujte si včas vstupenky na tvořivou dílnu, na které si budete moci vyrobit velikonoční dekorace.
KD Dvorana – vstupné 60 Kč, rezervace a zahájení předprodeje budou upřesněny.

24. 4. od 19.00 hod. – TRAVESTI SHOW

Oblíbené vystoupení travesti skupin Screammers a Techtle Mechtle KD Dvorana – cena vstupného a datum rezervace a zahájení předprodeje budou včas upřesněny.

25. 4. od 17.00 hod. – KONCERT HANKY JURIČKOVÉ

Kaple Zjevení Páně – vstupné dobrovolné

13. 6. od 17.00 hod. – SMIŘICKÝ HRNEC 2020

V rámci 32. ročníku festivalu vystoupí skupiny Kapky, Pavla Jišová a Bababand, Devitky, Pavel Dobeš a Pavel Petrůň a kapela. Fotbalový stadion SK Smiřice – vstup volný

29. 8. – ROZLOUČENÍ S PRÁZDNINAMI

Oblíbené zábavné odpoledne pro celou rodinu na Cyklozastávce u Apače.
Program bude upřesněn, vstup volný.



KULTURNÍ STŘEDISKO DVORANA, S.R.O. VÁS ZVE NA

TŘÍKRÁLOVÝ KONCERT

INTERPRETI:

FILIP BANDŽAK BARYTON
ZUZANA NĚMEČKOVÁ VARHANY
ANTON ASLAMAS KLAVÍR

11/01/2020
KAPLE ZJEVENÍ PÁNĚ
ZAČÁTEK KONCERTU OD 19:00 / VSTUPNÉ 400 Kč

Předprodej: Městské informační centrum Smiřice, tel. 602 316 525 (vždy v pondělí a středu od 8 do 11,30 hod. a od 12 do 16 hod.) nebo on-line (www.mestosmirice.cz – Kalendář akcí)





Ples Kulturního střediska Dvorana Smiřice



21. února 2020 od 20 hod.

Hudba: MEDIUM (Police nad Metují)
Předtančení: TAK Dance KROK Jaroměř
Spolek panstva na tvrzi Žiželeva
vystoupení orientální tanečnice

Bohatá tombola
Vstupné 150 Kč

Předprodej: Městské informační centrum, Palackého 125,
tel. 602 316 525, kultura@mestosmirice.cz



Pořady, u nich je termín ještě v jednání:

(budou postupně zveřejňovány a doplňovány v kalendáři akcí na webových stránkách města)

Talk show Haliny Pawlowské – Manuál zralé ženy (KD Dvorana)

Když chtěla Halina prožít klidnou dovolenou, skončila bez pádel na voru uprostřed moře, když uspořádala piknik, její přítel dostal hysterický záchvat, když měla rande s nově nalezeným spolužákem, spadly jí kalhoty uprostřed rušné křižovatky. A když si myslela, že už jí v životě nic hezkého nečeká, dostala nabídku k sňatku. Manuál zralé ženy je veselou knihou povídek o rodině, lásce a o ženách, které umí žít navzdory tomu všemu blběmu, co je potká. A upřímně řečeno – je fuk, jestli jim je dvacet anebo osmdesát!

KD Dvorana – vstupné, rezervace a zahájení předprodeje bude včas upřesněno.

Březen nebo duben – HROBKA S VYHLÍDKOU

Premiéra hry v podání Divadelního souboru OCHOS Smiřice (KD Dvorana)

Květen – VÍTÁNÍ MÁJE S HRADECKEM

Zábavný program pro celou rodinu na nádvoří zámku, parku a v Kapli Zjevení Páně. Vstup volný.

Květen – POHÁDKA PRO MŠ A ZŠ

KD Dvorana

Květen – KDYŽ SE ZHASNE

Agentura NORDPRODUCTION uvede úspěšnou divadelní komedii, která knockoutuje vaše bránice...

Trevor a Nina jsou manželský pár z vyšší newyorské společnosti. On je prominentní gynekolog, ona majitelka a šéfkuchařka vyhlášené italské restaurace. Jejich manželství však nelze pokládat za ideální. Může za to předmanželská smlouva, drsnější než pravidla amerického fotbalu: ten z manželů, který podá návrh na rozvod, přijde o veškerý majetek, který tak automaticky připadne tomu druhému. Jsou Vánoce a Trevor s Ninou pořádají svůj tradiční večírek. Jedinými pozvanými hosty jsou poněkud výstřední manželé Imelda a Artur. Na první pohled by se mohlo zdát, že půjde o dost nudnou

párty, jenže to by ona předmanželská smlouva nesměla obsahovat maličký dodatek: ten z manželů, který prokáže tomu druhému nevěru, může požádat o rozvod a získá všechnu majetek. Vánoční večírek se tak promění v rozvodové bitevní pole.

Hrají: Lukáš Langmajer, Ivo Šmoldas, Miluše Bittnerová, Michaela Kuklová

KD Dvorana Smiřice, vstupné 290 Kč – rezervace a zahájení předprodeje budou včas upřesněny

Červen – ZÁJEZD NA MUZIKÁL DO PRAHY

Představení bude upřesněno.

KURZ TANCE PRO DOSPĚLÉ PÁRY

Další oblíbený kurz pod vedením tanečních mistrů Tomáše a Kateřiny Chmelových proběhne **od 12. 3. do 17. 4. 2020.**

Přihlášky lze podat vyplněním formuláře, který naleznete na webových stránkách města www.mestosmirice.cz, případně zasláním e-mailu na kultura@mestosmirice.cz, nebo můžete volat na tel. 602 316 525. Kurzovné: 1 800 Kč za taneční pár. Poslední termín pro podání přihlášky do kurzu je **15. 2. 2020.**



Pokud nejsou u uvedených akcí stanoveny termíny předprodeje vstupenek a výše vstupného, budou včas zveřejněny v kalendáři akcí na webu www.mestosmirice.cz. Kulturní středisko Dvorana si vyhrazuje změnu programu nebo termínů akcí. Podrobné informace získáte na tel. **602 316 525.**

Na setkání s Vámi se těší

Renata Chmelařová, kulturní referent KS Dvorana Smiřice



Tančíme každý čtvrtek od 20 hodin v kulturním domě Dvorana pod vedením tanečních mistrů Kateřiny a Tomáše Chmelových.

Kurzovné: 1 800 Kč za taneční pár.

Přihlášky (ke stažení z webu www.mestosmirice.cz – odkaz Kultura a volný čas), zasílejte v písemné či elektronické podobě nejpozději do 15. 2. 2020.

**Kulturní středisko Dvorana, s.r.o., Palackého 124, Smiřice,
e-mail: kultura@mestosmirice.cz. Více informací na tel. 602 316 525.**

Ze života Základní umělecké školy Smiřice

Ve zdánlivě klidných prázdninových měsících jsme se věnovali rekonstrukci poslední neopravené učebny v přízemí školy, úpravě sociálních zařízení včetně zavedení teplé vody do obou pater školy, instalaci nových počítačů, zřízení Wi-Fi, úpravu ozvučení sálu a mnoha dalším drobnostem. Zároveň jsme připravovali prostory pobočky v Předměřicích nad Labem, kde jsme v září otevřeli tři zcela nové učebny. To už nastalo zářijové vyhlášení nových žáků, a že jich bylo. Pro tento školní rok jsme evidovali 52 nových přihlášek a škola je tudíž zaplněna až do výše možné zapsané kapacity.

Po prvním roce provozu s novým vytápěním se radujeme nejen z tepla, ale také z velkých energetických i finančních úspor. Šetříme téměř 50 % původních nákladů na vytápění. Věříme, že tak výrazná úspora bude do budoucna motivací k dalšímu pokračování revitalizace a případnému zateplení půdních prostor a s tím související rekonstrukce ateliéru.

Velmi znatelná je i obnova nástrojového a technického vybavení školy, kde jsme mimo jiné pořídili nové notové pulty pro orchestr a koncertní sál, výukové pomůcky pro hudební nauku, ozvučení učebny a koncertního sálu a celou řadu dalších nástrojů, výukových pomůcek a didaktických materiálů. Velké poděkování také patří společnosti Danisco Czech Republic, a. s., která nám poskytla finanční dar na pořízení klávesového nástroje. Děkuje se za podporu.

V minulém školním roce jsme uspořádali 32 koncertů a akcí. Současný školní rok nebude, co do četnosti, jiný. Máme za sebou řadu vystoupení včetně účasti na slavnostním předávání ocenění vítězům žakovských soutěží na Krajském úřadě Královéhradeckého kraje, za účasti pana hejtmána PhDr. Jiřího Štěpána. Na podzimních slavnostech Smiřic vystupoval pěvecký sbor, žesťový kvintet i BigBand ZUŠ Smiřice.

Před námi je řada předvánočních a vánočních koncertů, kde za všechny si dovoluji pozvání na první samostatný koncert BigBandu ZUŠ Smiřice, který proběhne dne 27. listopadu ve Dvoraňě, nebo na rozsvícení vánoční lípy v Holohlavech 1. prosince za účasti našich trubačů. I letos se přidáme k celorepublikové akci „Česko zpívá koledy“. A 11. prosince vás tímto zveme na Náměstí Míru ke společnému zpěvu koled. Hlavní vánoční koncert je naplánován na 17. prosince v Kapli Zjevení Páně. Pro příští rok připravujeme na 25. února koncert učitelů. O všech akcích a dalších informacích ze života školy se dočtete na vývěsce školy, nástěnkách, webu www.zussmirice.cz, případně na fb stránce www.facebook.com/zussmirice/.

Jiří Pavlík, ředitel školy
Základní umělecká škola Smiřice



Senioři ČR, z. s., městská organizace Smiřice

Organizace má ke dnešnímu dni 294 členů, z toho 231 žen a 64 mužů. Činnost organizace je řízena plánem akcí, ve kterém jsou autobusové a turistické výlety, sportovní soutěže, přednášky i návštěvy divadelních představení.

V měsíci září jsme našim posledním výletem do přírody ukončili již dvanáctou společnou turistickou sezonu smiřických seniorů. Každým rokem máme v plánu čtyři pěší výlety a někdy si přidáme i nějaký navíc. Na většinu těchto výletů se vydáváme vlakem, výjimečně linkovým autobusem. Jenom tam, kam není spojení veřejnou dopravou, si objednáme autobus.

Letos jsme stihli před uzavřením trati z Jaroměře absolvovat procházku z Olešnice Justinčinou stezkou přes Mstětín na Boušín a Slatinský most a po obědě na Červené Hoře opět přes Mstětín na nádraží do Červeného Kostelce.

Další akce jsme směřovali již na Hradec Králové – dvě do Prahy a jednu do Nymburka, odkud jsme se vydali po krátké prohlídce města cyklostezkou kolem Labe do Poděbrad.



Naším prvním cílem v Praze byl Hrad a jeho 10 méně známých míst. Vedení Hradu však polovinu těchto míst pro veřejnost na celý rok uzavřelo. Program jsme si z tohoto důvodu rozšířili o prohlídku krásné secesní vily sochaře Bílka v Chotkově ulici. V září jsme se do Prahy vydali znovu, abychom si za krásného podzimního dne mohli užít procházku údolím Divoké Šárky mezi vysokými skalami a kolem místního potoka až na Jenerálku.

Uprostřed prázdnin jsme si přidali další výlet mimo náš plán, tentokrát do Kroměříže. Tento výlet jsme věnovali návštěvě Květné zahrady včetně prohlídky krásně zdobené Rotundy s úžasným výkladem.



Nemohu ale zapomenout ani na to, že se naši členové, jako již pravidelně, účastnili sportovních her, a to zimních i letních, a opět dovezli za své výkony pěkné množství medailí.



Ze zimních her z Nové Paky jsme měli 8 medailí, z toho 4 zlaté, 2 stříbrné a 2 bronzové. Dvě zlaté získaly za bowling Jarmila Hlaváčková a Jaroslava Klapková, další zlaté za střelbu pukem na branku Irena Charousková a Aleš Černilovský za kuželky. Stříbrné medaile měli za běh na lyžích Hana Macháňová a za kuželky Jaroslav Hažva, bronzové medaile získali za bowling Miroslav Macháň a za kuželky Luděk Sukup.



Z letních sportovních her v Borohrádku naši členové dovezli celkem 19 medailí, 6 bylo zlatých, 7 stříbrných a 6 bronzových. Dva členové získali po třech medailích a další dva po dvou medailích. Zlaté medaile vybojovali – za běh na 200 m Jiří Hlaváček, za discgolf Jaroslava Klapková, za florbal Eva Hofmanová, za ruské kuželky Luděk Sukup, za hod rybářským prutem Hana Davidová a za střelbu ze vzduchovky Věra Šimáňová. Stříbrné medaile si získali – za florbal Miroslav Macháň, za hod míčem na koš Jiří Hlaváček, Hana Macháňová a Alena Kleandrová, za ruské kuželky Jaroslava Klapková a Milena Seidlová a za střelbu ze vzduchovky Alena Klendrová. Bronzové medaile si dovezli – za florbal Jiří Hlaváček a Alena Kleandrová, za házení kroužků na cíl Miroslav Charousek, za hod rybářským prutem Miroslav Charousek, za šípky Eva Hofmanová a Petr Cvejn. V polovině listopadu jsou plánované ještě krajské plavecké závody seniorů, na které je z naší organizace přihlášeno 8 závodníků. Všem účastníkům sportovních her děkujeme za vzornou reprezentaci naší organizace.

Závěrem bychom rádi poděkovali za finanční dotace a peněžní dar na činnost naší organizace městu Smiřice a obcím Černožice, Habřina, Holohlavy, Skalice a Sendražice.

Projekt Bidli v Rodově

Projekt Bidli v Rodově odstartoval prodej druhé etapy. Celkem zde vznikne téměř 200 bytových jednotek.

Nízkoenergetický rezidenční areál Bidli v Rodově společnosti Bidli Holding bude tvořit 194 bytových jednotek v dispozicích 1+kk až 5+kk, které doplní multifunkční sportovní hřiště. V současnosti zde vyrůstá první etapa projektu s 21 byty v rodinných trojdomech a 6 řadovými rodinnými domy, na niž naváže druhá fáze s 18 jednotkami. Výstavbu obou etap plánuje developer dokončit do ledna 2021.



Domy v rezidenčním areálu Bidli v Rodově jsou koncipovány jako dřevostavby a jejich výroba probíhá ve vlastním výrobním závodě firmy v Červeném Kostelci. Mezi výhody těchto moderních ekologických dřevostaveb patří výrazně kratší doba realizace oproti klasickým budovám. Jejich majitelé tak mohou bydlet v novém již šest měsíců od dokončení základové desky. V současné době se v areálu blíží dokončení první budovy a také byl otevřen plně zařízený vzorový byt. Souběžně s tím se developer připravuje na zahájení výstavby druhé etapy projektu s 18 třípokojovými byty o velikosti kolem 110 m². Stavební práce na šesti trojdomech, ve kterých budou tyto jednotky umístěné, plánuje odstartovat do konce letošního roku.

„Věříme, že o ně bude stejný zájem jako o novostavby z první etapy. Díky dobré dopravní dostupnosti a rozvíjející se občanské vybavenosti poskytuje zdejší region ideální životní podmínky pro ty, kdo hledají bydlení mimo hranice velkého města a zároveň potřebují dostatečné zázemí pro sebe i své děti. V Bidli v Rodově získají rodinnou novostavbu se zahrádkou a nízkými provozními náklady, které jim umožní ušetřit až 4 000 Kč měsíčně oproti platbám za energie a služby v typickém panelákovém bytě. Pokud si ji navíc pořídí na 80% hypotéku na 30 let, budou měsíčně splácet jen kolem 10 000 Kč, tedy méně než při pronájmu panelového bytu 3+kk v Hradci Králové, který se běžně pohybuje kolem 13 000 Kč až 15 000 Kč. Všem zájemcům zajistíme pomoc jak se získáním hypotéky, tak s prodejem či pronájmem stávající nemovitosti a řadu dalších služeb souvisejících s pořízením nového bydlení včetně návrhu a vybavení interiéru, dodávky energií či pojištění nemovitosti,“ říká Roman Weiser, ředitel developmentu a investic do nemovitostí společnosti BIDLI holding. Budoucí majitelé mají také možnost pořídit si nové bydlení formou družstevního vlastnictví.

Energeticky úsporný domov vytápěný sluncem

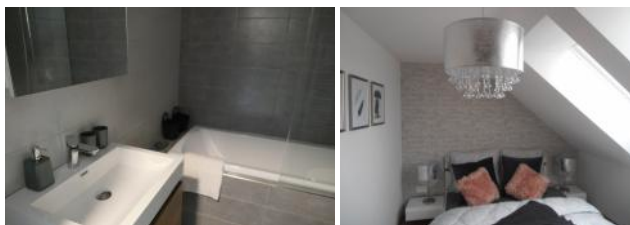
Rezidenční areál Bidli v Rodově nabídne v několika etapách 194 bytů v širokém spektru dispozic 1+kk až 5+kk, ke kterým budou přiléhat předzahrádky. Všechny jednotky budou rozmístěné v dvoj- a trojdomech, řadových domech, případně v soliterním rodinném domě. Celý komplex doplní multifunkční sportovní hřiště pro místní obyvatele a jejich návštěvníky. Budovy jsou koncipovány jako nízkoenergetické dřevostavby s roční měrnou spotřebou tepla na vytápění pouze 15 až 50 kWh/m². Energeticky úsporný standard u nich zajišťují sendvičová konstrukce z kvalitních materiálů a zpracovaný systém udržitelných technologií, jehož základem bude neprůvzdušná obálka budovy, která zabrání přehřívání v letním období, a promyšlený fotovoltaický systém od společnosti S-Power Energies. Ten umožní využití přebytků energie k ohřevu vody v ohřevacích. „Hybridní fotovoltaická elektrárna bude primárně sloužit k napájení elektrospotřebičů v jednotlivých domech. Pokud vyrobí více energie, než domácnosti spotřebují, dojde k automatickému využití jejich přebytků na ohřev vody. Výhodou tohoto řešení je především snížení nákladů na energie a využití ekologicky šetrných zdrojů,“ konstatuje zakladatel společnosti S-Power Energies Jaroslav Šuvarský. „Vytápění budou zajišťovat přímotopné konvektory, nebo odporové topné rohože, tedy zdroje s rychlým náběhem tepla, které jsou pro tento typ staveb s malou akumulační schopností neefektivnější. Dokážou totiž interiér vyheřt velmi rychle, a navíc každou místnost zvlášť podle aktuální potřeby tepla. K optimalizaci jejich ovládání přispěje systém chytré domácnosti, jenž klientům v případě jejich zájmu nainstalujeme do jejich bytů,“ dodává Roman Weiser. Všechny domy se budou vyznačovat vysokým standardem základního vybavení včetně oken s izolačními trojskly značky Vekra, laminátových plovoucích podlah Quick-Step a vysokorychlostního internetu.

Nový dům postavený za několik měsíců

Dřevostavby v projektu Bidli v Rodově mají dobré tepelně-izolační vlastnosti při relativně tenké konstrukci obvodového pláště, kterou se docílilo až 10% navýšení užité plochy: tedy 10-12 m². Sendvičová konstrukce z tvarově stálých KVH hranolů ze smrkového dřeva neakumuluje teplo a domy tak bude možné velmi rychle vytopit a udržovat v nich optimální teplotu. Její součástí je minerální izolace s parozábranou proti kondenzaci vodní páry z teplého interiéru. „Výhodou podobného řešení je také rychlost výstavby. Jednotlivé kroky od výroby dílců v našem výrobním závodě až po jejich kompletaci a doladění přímo na místě zaberou pouze několik měsíců,“ vysvětluje Petr Matas, ředitel výroby a realizace společnosti BIDLI Stavby.

Region s nejlepší kvalitou života

Rozsáhlý rezidenční komplex Bidli v Rodově navazuje na vesnickou zástavbu Rodova, územní části obce Smiřice, v jejíž blízkosti se stává nový úsek dálnice D11 do Hradce Králové. S hlavním městem Královéhradeckého kraje projekt dopravně propojí také autobusová zastávka, která vznikne přímo u areálu. Celé okolí Smiřic se velmi rychle rozvíjí a disponuje bohatou občanskou vybaveností. „O oblíbenosti naší lokality nejlépe vypovídá vysoký zájem investorů, kteří zde uvažují o realizaci svých průmyslových nebo rezidenčních projektů. Stávajícím i novým obyvatelům totiž můžeme již nyní nabídnout dostatek obchodů, stravovacích možností, školy, lékařské ordinace i rozvinutý komunitní život,“ komentuje Luboš Tuzar, starosta obce Smiřice.



BIDLI holding, a.s., je největším komplexním projektem pro bydlení v České republice. Společnost jako jediná na trhu řeší kompletní škálu služeb – realitní činnost, hypoteční poradenství, rezidenční development, družstevní bydlení, pojištění, dodávku energií, výrobu dřevostaveb a nábytku i designové řešení interiéru. Klientovi je tak schopna zajistit nové bydlení i vše, co k němu potřebuje. Mezi její nejnovější developerské projekty patří rezidenční areál Bidli v Rodově.

Další informace:

Crest Communications

Marcela Kukaňová, tel.: +420 731 613 618, marcela.kukanova@crestcom.cz
Marie Cimpllová, tel.: +420 731 613 602, marie.cimpllova@crestcom.cz

www.crestcom.cz
www.bidlivrodove.eu

Smiřičtí hasiči mají novou pomocnici

Nové cisternové automobilové stříkačky se dočkala naše jednotka Sboru dobrovolných hasičů. V sobotu 19. října ji byla slavnostně předána Tatra 815 CAS, kterou zakoupilo město Smiřice za 7,5 milionu korun. Vedle představitelů města v čele se starostou Bc. Lubošem Tuzarem se slavnosti zúčastnili hasiči z partnerského polského města Boguszów-Gorce, zástupci jednotek SDH z Libřic, Habřiny, Holohlav, Předměřic nad Labem, profesionální hasiči z Jaroměře, a také zástupci jednotky z Raspenavy v Libereckém okrese. Spolu s nimi se u kulturního domu Dvorana sešly desítky občanů, kteří si tento – nejen pro hasiče významný den – nenechali ujít. Mezi hosty byla i farářka Církve československé husitské ve Smiřicích Mgr. Alena Fabiánová, která novému zásahovému vozidlu požehнала.

Pro nové cisternové hasiči volali již delší dobu, neboť u staré dosluhující cisterny se její technický stav rapidně zhoršoval. Už v listopadu 2017 zastupitelstvo odsouhlasilo přijetí úvěru na nákup nového zásahového vozidla a v červnu 2018 byla vyhlášena veřejná zakázka na pořízení repasované cisterny v předpokládané hodnotě 4,5 milionu korun bez DPH. Měl to být automobil s podvozkem starým deset let, nicméně po generální opravě. Do výběrového řízení se však z kapacitních důvodů nepřihlásila žádná firma.

Pro dalších jednáních převládá názor, že cenový rozdíl mezi pořízením nové a repasované cisterny není až tak velký, a proto bylo v prosinci 2018 rozhodnuto pořídit cisternu zcela novou. V únoru letošního roku tedy proběhlo výběrové řízení na dodavatele, do kterého se přihlásila jediná firma – KOBIT, spol. s r.o. S ní byla následně v březnu uzavřena smlouva.

Nová krasavice s jasně červenou barvou tedy začátkem října nekompromisně vystřídala starou dosluhující tatrovku na dvůr hasičské zbrojnice, kde si počká na odprodej.

Pro ty z vás, kteří nebyli u slavnostního předání a nemohli si cisternu zblízka prohlédnout, je zde trocha z technické specifikace:

Cisternová automobilová stříkačka s obchodním označením CAS 30/8500/510 – S2VH je zásahový požární automobil těžké hmotnostní třídy, schopný provozu na všech komunikacích a částečně i mimo komunikace, v provedení „VH“ (speciální pro velkoobjemová hašení) a hmotnostní třídy S. Je postavena na třinápravovém

speciálním podvozku TATRA T 815 – 231R35.413.6x6.2, motor je přeplňovaný osmiválec EURO 5 o výkonu 325 kW při 1800 otáčkách. Převodovka je šestistupňová manuální. Pokud by byla cisterna nasazena na pomoc v oblasti postižené povodní, podvozek umožňuje, aby se při pomalé jízdě brodila vodou o hloubce do 1,2 metru.

Výška vozidla v nezatiženém stavu, tedy bez posádky vozidla a hasiča, je 3,1 m, šířka je 2,55 m, délka 9,1 m a celková hmotnost 26 t.

V kabině je místo pro šest členů posádky. Pro prvotní zásah je určen zadní vysokotlaký naviják s hadicí s pracovním tlakem 4 MPa a průtokem nejméně 150 l/min, na konci hadice je kombinovaná proudnice. Na střeše je pak umístěna lafetová proudnice a další lafetová proudnice je v přední části vozu na předním nárazníku. Tady je také zabudován vyprošťovací naviják, který pracuje o síle 5,1 t. Nádrž na vodu má objem 8 500 l a nádrž na pěnu 510 l. Na střeše je také umístěn vysunovací osvětlovací stožár se čtyřmi LED světly. Nástavba je vybavena požárním čerpadlem o jmenovitém průtoku 3 000 l/min a pracovním tlakem, který nepřekročí hodnotu 1,6 MPa, ve vybavení jsou dále např. přetlakový ventilátor na odvětrávání zakouřených prostor a výrobu lehké pěny, plovoucí čerpadlo, dvě motorové řetězové pily a dýchací přístroje, které jsou namontovány do opěradel sedaček v kabině.

Nová Tatra, respektive konstrukce jejího motoru, je připravena i pro možnost nasazení v mimořádných událostech, v nouzových stavech a při ochraně obyvatelstva při vyhlášení stavu nebezpečí apod. (ke kterým, pevně doufáme, nikdy nedojde). Motor může pracovat bez omezení výkonových parametrů a snížení jeho životnosti i bez použití čínidla ad blue, a dokonce pojede i na vojenské palivo označené jako F 34.

Výrobce zaručuje technickou životnost CAS nejméně 16 let při běžném provozu do 10 tis. km najetých za rok.

Přejme si tedy, aby nová cisterna našim hasičům dlouho a bezproblémově sloužila. Ti, kteří nám dobrovolně ve svém volném čase, bez nároku na odměnu a často i nasazením vlastního života pomáhají v mimořádných situacích, kteří v kteroukoliv denní dobu vyjedou, aby chránili náš majetek a naše životy, si kvalitní techniku zaslouží.

L. Reichová



neboli Husův sbor v Holohlavech-Smířicích vzpomenu 8. září letošního roku svých 95 let od otevření. Samotný sbor však vznikl o něco dříve, už v počátcích nově vzniklé republiky. Lidí přibývalo a jejich nadšení neznalo mezí. Církev československá však nebyla připravená dosud na tak velký nápor. Kostely nevyrostly za den, ale touha po české bohoslužbě, po odpoutání se od Říma, ta se šířila rychlostí větru. Češi měli svoji republiku a jejich nadšení, že v jednotě je síla, bořilo staleté tradice katolické církve a vytvářelo si svoji vlastní, národní církev. Ještě však než byla tato církev v Praze r. 1920 ustanovena, v prosinci roku 1919 hovořil katolický farář, později čsl., Krkoška v Račicích a Habřině o nutnosti uskutečnění reformu v církevním životě. A tak hned roku 1920 na jaře vedla tato inspirace holohlavské a tím pádem i smířické k četným přednáškám, protože panovala všeobecná nespokojenost s tamním katolickým farářem, který, dle kroniky, sbíral hodnosti a vyznamenání z vyšších míst, ale o svůj lid se nestaral.

A to bylo jedním z důvodů, proč lidé houfně přestupovali do nové církve. A jiní zase nadšeně agitovali a roznášeli přihlášky. Česká bohoslužba konaná u lípy proti Voženilkovu hostinci v Holohlavech a doprovázená pěveckým sborem zanechala natolik silný dojem u lidí, že přecházely celé rodiny. Prvních pár let však bylo velmi krušných. Katolická církev se držela svého zuby nehty. Československá církev neměla hned vybudovanou síť svých farářů, nebyla domyšlena matrika, tedy písemné záznamy narozených, zemřelých a těch, co vstupovali do manželství. Jednotná matrika byla vedena státem až od roku 1950. Lidé potřebovali být registrovaní, a tak docházelo k tahanicím a ke schválnostem ze strany katolického kněze. Holohlavský kostel měl být využíván k bohoslužbám obou církví. Československá mírumilovně ustupovala, ale katolický kněz třeba právě při svatebním obřadu vběhl dovnitř a narušoval obřad. Docházelo později i k násilnostem, když měl být čsl. farář nastěhován na katolickou faru (fara měla 14 obytných místností) a kněz s kostelníkem a hospodyní drželi dveře vlastním tělem (vypráví kronika). O něco později se všechno řešilo přes soudy. A rada starších čsl. církve dostala i tresty a podmínky. Nakonec ale však byly tyto prominuty. Nová církev konala své bohoslužby v přírodě, a kde se dalo.

Protože však členů přibývalo, byl dosavadní stav neudržitelný a bylo třeba přemýšlet o stavbě vlastního chrámu. Všechno však podle pořekadla, že nic se nejlépe tak horké, jako se uvaří, byl původní úmysl vyhlédnutého místa brzy změněn, když se Aloisie Lefnarová, majitelka realit ve Smířicích, rozhodla darovat pro stavbu sboru a fary parcelu se stodolou a skladištěm na nich postavených. V září 1923 se začalo se stavbou. Členové vypomáhali dle svých možností, prací, potahy, půjčkami, sbírkami, ale i dodávkami písku apod. V provizorně upraveném sboru byly konány první bohoslužby už téhož roku 24. prosince na „Půlnoční“.

Ale ta největší slavnost nastala 22. června 1924. Za obrovské návštěvy všeho pokrokového lidu ze širokého okolí i z dalekých krajů "po většině členů čsl. církve" v počtu asi 10 tisíc byl sbor otevřen.



Ze slavnostní bohoslužby konané 8. září u příležitosti oslav 95. výročí založení sboru. Váženým hostem byl ThDr. Tomáš Butta, VIII. patriarcha Církve československé husitské, za obec Holohlav se slavností zúčastnil starosta pan Miloš Malinský. Zpěvem bohoslužbu doprovodil královéhradecký pěvecký sbor Smetana.

Počasí nebylo tehdy nijak zvlášť příznivé. Pořádala se zároveň národní slavnost. A jak uvádí pamětní kniha, Smířice nebyly a hned tak zřejmě nebudou svědky oslavy takových rozměrů. V předvečer slavnosti bylo sehráno drama „Půlnoční“ odborem dělnické tělocvičny jednoty ve Smířicích. V den slavnosti slavobrány s uvítacími nápisy a prapory vítaly členy církve i jejich příznivce. A už v 5 hodin ráno oznamovala hudba br. Josefa Runkase z Habřiny budičkem počátek slavnosti. V 7 hodin na nádraží zněly fanfáry k příjezdu biskupa Procházky a hostů. Ten byl přivítán slavnostním proslovem a dětmi. V 9 hodin zazněl chorál „Svoji ke všemu“ pěveckého sboru řízeného br. Šimkem. Pak se konala slavnostní valná hromada s vyličením průběhu celé stavby i s poděkováním sestře Lefnarové. Pozdravné telegramy byly zaslány prezidentu republiky T. G. Masarykovi i zakladateli církve br. Dr. Farskému. Po Husitských fanfárách byly konány br. biskupem slavnostní bohoslužby.

Opoledne se konala národní slavnost. Z Holohlav vyjely alegorické vozy a i s průvodem dorazily na náměstí ve Smířicích. Tady promluvil farář Kordule a za město starosta Fr. Vít. Pak se všichni odebrali do zahrady „Na Lednici“. Za přátelské zábavy setrvali až do večera. Slavnost byla ukončena ohňostrojem.

Jistě to byla tehdy velkolepá sláva. Oslava a radost ze společného díla posílila pospolitost věřících. Jenže stavbou vlastního chrámu nic nekončí. To je teprve začátek cesty. Začátek té horší cesty. Protože každodenní činnost může vést k úpadku víry, protože teprve tam se osvědčuje, jaká ta víra ve skutečnost opravdu je. Jaké jsou vztahy mezi věřícími a co vydrží ve světě plném nástrah. Střídají se faráři, z nichž nejdéle slouží Josef Pecina. Jeho jméno dodnes zůstává v paměti Smířic a okolí. Sbor vzkvétal v každodenním životě. Lidé přicházeli a odcházeli. Žili svorně, pořádali výlety a mnohé kulturní akce u příležitosti národních svátků. Pak přichází protektorát Čechy a Morava. Postavení církve je nejasné. Pro válečná léta zanikají všechny vzpomínky, památky a slavnosti. Proti vůli církve byla nařízena změna názvu církve československé na českomoravskou. Život ve sboru však neustal. Lidé se dál rodili, umírali a ženili se. Nakonec přeci jenom přišel dlouho očekávaný konec války. Změnil mnoho lidských charakterů. U některých utužil víru, jiní naopak víru ztratili. Po velké radosti z vítězství však přichází tvrdá realita. Nový politický systém, který se snaží vyhladit víru a všechno, co s ní souvisí. A taky je tu nový zákon o matrikách, který vytěsňuje církev ze života lidí. Sňatky jsou uznávány jen civilní a matriční doklady vystavuje státní správa. Do kostela přicházejí jen ti nejvčetnější, ti, kterým opravdu jde o Hospodina. Mnoho z těch, jejichž víra byla mnohem vlažnější a kteří setrvali jen z nostalgie ke svým rodičům, nevydrželi ten tlak, a houfně se odhlašovali z církve. Často to však nebyl jen strach o ně samotné, ale o to, aby jejich rodina nebyla pronásledována a vězněna. Vždyť často stačil jen náznak a komunistické komando už vykonalo své. Přesto ale všichni neodešli. Zůstali ti, kteří byli připoutáni pevně k této církvi. Ti, jejichž rodiče a prarodiče tento sbor zakládali a prožívali strasti při jeho samotné stavbě a později i při jeho obhajobě.

Tak jako prošla naše republika různými společenskými změnami, od totality ke svobodě, tak se to odráželo i svým způsobem na církvi. Dnes, kdy vládne světu internet, a člověk se chystá létat na Mars, lidé nemají už tolik potřebu setkávat se s Bohem. Úměrně spolu s tímto vzrůstajícím pokrokem a technikou klesá i zájem o kostel, o víru. Jakoby všechno zastaralo, ztratilo svou sílu, získalo nádech starobylosti.

Přes tuto historii sboru, ale i samotných Smířic a Holohlav, církev je tu stále, nejen jako připomínka zašlých časů. Je připravena ještě něco dát lidem tohoto kraje, ještě něco dát současnosti. Každý týden se konají bohoslužby s liturgií. Krčíme nové životy a loučíme se se starými. Pečujeme o to, co nám tu naši praotcové zanechali a věříme, že tak jako nezmizí z povrchu zemského lidské plémě, nezanikne ani víra. Totiž každý člověk věří. Stejně jako se každý člověk opírá o naději a lásku. Protože to je nám dáno. Milovat, věřit a mít naději. A dokud tyto tři věci bude člověk mít, bude člověk stále člověkem a svět nezanikne.

Farářka Mgr. Alena Fabiánová

Živoucí cestou a posláním vypravěčů, především těch lidových, je neúnavné a nekonečné obohacování posluchače. Ať v mluveném nebo psaném slovu, snaží se zaujmout cíleně a dokud ze sebe nevysypou, co vysypat chtěli, stačí jim jediný pár očí a uší. Skromnější speciálové si vystačí s komentáři na síti nebo vedou nekonečné monology v odrazu orosené půllitrové sklenice. Ti, co rádi opakovaně mluví a chtějí si zachovat kouzlo sebereflexy, nezapomínají, co říkají a vědí, co činí, využijí každé příležitosti o tom i něco napsat. Kdo by nepoznal nějakou tu tetku či strejce, kteří rádi zatlachaj a sem tam někomu něco nenapišou. Může to být pro jednu legraci, ale když slyšíte pořád tu samou písničku, brzy to omrzí. Opravdový lidový vypravěč by měl být jako skála a měl by mít i některé její atributy. Pevný a rozhodný v názorech, něco mít už za sebou, nenechat se jen tak oblafnout, líbit se a v případě srážky s menším kamenem to skálopevně ustát, pozvolna zvětřovat, na povrchu mít něco jako mastný film, po kterém odtéče každý sliz pryč. Pak milý vypravěči, pak si povídej a piš.

Každý svoji cestu má a každý svou cestu na něčem staví, pak můžeme smysl života pojmut jako vlastní estakádu. S malým úšklebkem lze často potkávat právě ty, jejichž příběh a vzlet připomíná spíše spartakiádu nebo všesokolský slet. Hodně informací, jeden postroj, vyladěné pohyby. Takové příklady uvidíte všude, i když se neúčastníte veřejného života a nechodíte na žádné zasedání. Vyhledávat cesty k anomáliím je dost často ztráta času, a kdo by chtěl lítat na zádech majky, když mu před okny stojí proudová stíhačka. Najít společnou řeč a následně vykročit na správnou cestu může každý z nás. Tak tomu bylo včera, dnes a nikdo to nezakáže.

Běž mi z cesty brouku

Sednout si a začít psát pro mě není tak jednoduché, jak by se někomu mohlo zdát. Naštěstí je přede mnou vždy termín uzávěrky zpravodaje, dobrý to bič. Něco napsat se sluší, večery se pozvolna protahují a pomyslná múza zatím vždy přišla včas. Pokud se přidá i chuť, můžeme začít. Buďte prosím trpěliví, berte mne jako kuchaře, kterej si k hlavnímu chodu rád připraví náročnější omáčku. Dlouho se musí míchat a kouřit se z ní, konzumuje se samozřejmě s přílohou.

Tak tedy, v úvodu jsem duchaplně nakousl svou cestu a téma cesty tímto nechám článkem vévodit. Přidám ještě pár letošních aktualit a pak už se můžete těšit na pěkné svátky a tuhý mráz, já mám pak na další nápady a psaní do jara čas. Než si budete číst i mezi řádky, já to ještě několikrát popravím a nakonec nechám posoudit korektorkou

a cenzorkou v jedné osobě, s velkou úctou ještě chválím její přímhouřená očka. Po pravdě, je to pro mne velká čest a s nadsázkou snad i zadostučinění, mít možnost vás prostřednictvím zpravodaje oslovovat. A jestli se nemýlím, nejednoho při čtení napadne, jak to ten pisálek myslí. Na výběr může být i taková malá svatá trojice ironie, sarkasmu nebo nedejbože cynismu. Pro někoho ošklivé vlastnosti a postoje, ale pokud jsme trochu z USA, tak čteme kynismus, a to vůbec není špatný. Já vám nevím, jestli použít nějaké příklady, určitě mi někteří tu psychoanalýzu udělají s radostí nedotknutelné odbornosti bílého pláště. Na závěr přijde tradiční poděkování a ovace těm, kteří s námi válí pomyslnou kouli výkalkníka. (Pozn. autora: Výkalkník vrubounovitý /Sisiphus schaefferi/, koprofágní druh brouka, který patří mezi tzv. malé váleče. Mezi velké váleče patří např. brouci rodu vrubounů, další podobně smýšlející brouci se pyšní názvy jako například hnojník, lejnožrout a názvem nezajímavý chrobák.)

Pojďme se dále prokousávat tématem

O cestách a cestičkách se dá celkem pěkně rozepisovat. Dovolte mi pro mne dost přírodovědné téma rozvinout. Málokdo se vydává na rozmilé procházky houštím a neprostupným hvozdem. Kdo jednou zabloudil a na vlastní kůži zakusil outdoorový běh po čtyřech končetinách, potěšil nejen svou pračku, ale i náhodně se potulujícího pozorovatele, lovce na posedu nebo v pozici plaze narazil na zákop plný nadšenců s plnými zásobníky slizkých kuliček. To všechno se může stát. I přesto, že si myslíme, že se nikdo nedívá, dívá se někdo skoro pokaždé. Pro někoho to jsou dozajista vzpomínky pěkné, koho by nepobavil pohled na pomatenou bloudící duši. Bodláky, překvapení na bílé značkové obuvi, pupínky na pleti, stav nouze v oblastech subuculy (převzato z latiny – pozn. autora). Ano, i mě se čas od času objeví v mysli úsměvné vzpomínky na takové procházky, obzvláště ty, které se mnou musela absolvovat doprovodná osoba. Hledat ve vyprahlém létu žampióny v dvoumetrových kopřivách nebo si krátit v čistoskvoucí letní obuvi cestu přes bahnitý brod Malostranského potoka, tak to dokáže velice utužit přátelský vztah. Malý test soudržnosti a aplikace psychologického síta. Doporučuji vyzkoušet chlapcům, kteří by chtěli dívku do nepohody. Jestli je to ta pravá, nebo ne? Test často funguje jen v případě, že jste předem přesvědčení o jeho výsledku. Pokud to jde, já si už po zkušenostech volím pochůzku civilizovanější varianty – sám nebo ve společnosti už vyhledávám alespoň náznaky cest, stezek nebo pěšinek. Kdo by se nenechal lákat, kam to asi vede...



Ementál z pisku, který letos na Oboře vytvořily břehule říční.

Člověk nemusí být zrovna pamětník, aby konstatoval smutnou záležitost. Těch malebných cestiček a pěšin za posledních třicet let hodně ubylo. Na jaké scestí nás ta svobodná demokracie dovedla? Apoliticky řečeno, přízněji se to v souvislosti s pestrostí přírody, přivedla nás na hranici bída. Venku je to fakt velká bída. Zoufalejší souvislosti by se daly promítat ve stejně zoufalých celovečerních filmech. Člověk je tvor vzpřímený, informacemi nabitý, přesto slepý a nepředvídavý.

Je velice dojemné, že se o krizi krajiny už mluví a píše, učí se to ve školách a vydávají se průřezné směrnice. Zatím bez většího efektu. Tady platí, jak když sednou dvě půlky na hrnec: chceš-li změnit svět, stačí, když na něj změníš pohled a pak ty půlky zvednout a rychlostní stupeň raz, dva tři – hop.

Po nové cestě pozvolna, táhle

Tahle ta cestička už má své jméno Na Plivátkách. Určitě znáte. Co tam přibýlo a co tam ještě chybí? V první řadě to tam pěkně začíná růst. Květnatá píce se pozvolna zapojuje a stává se častou zastávkou hladového hmyzu a dalšího živočišstva. Letos nás při práci těšili jedinci mizejících modrásků, okáčů, otakárků a desítky druhů dalších nenasytných pomocníků. Je to velká radost, když svým odhodláním pomůžete tolika zástupcům přehlížených pocestných. Kdo si za slunného dne dopřál cvrkot u hmyzího hotelu, vrátil se sem rád. Takhle roste budoucnost, s velkým přispěním města a zároveň bez unijních dotací. Ještě to celé nedozrálo a už se zde utábořili ježci, nabroušení křečci polní, mrštné lasičky, zlatí slepyši i hbité ještěrky a tolik očekávaný tuhýk obecný. Co z toho plyne? Dá to zabrat, ale má to opravdu hluboký smysl. Tady se začínají naše cesty spojovat. Další nerealizované nápady přicházejí v momentě, kdy dozrává ten správný čas, a ten se místy pěkně táhne.

Plivátka žijou a je na čase se poohlédnout dále. Proč zase obnovit další cestu? Tak Plivátka jsou celkem luxus, původně jsme zde mlatovou cestu nezamýšleli a vůbec to celé mělo být jinak, ale nakonec je to účelná varianta. Poslední cestička pro sněhobílé outfitové tenisky. Následovat bude prošlápnutá východopolská červenice. A já se ptám: Proč diskriminace tenisek? No protože jsou i jiný možnosti k zakusení. Bodláky se na gumovky nelepí, nelepí. Tu tu ťůů.

Karma, přátelé, karma se buď vylepší kvantitou, nebo kvalitou, ideálně obojím zároveň. Korunu je motivace. Na co by nám byla další asfaltštráse. Komu by to pomohlo? Jako že by se to někdy mohlo zase opravovat? Rychle tam jezdit a necákat si na sebe to fuj bláto? Ani náhodou, žádný recyklát a mlat! Další cesty budou pro všechny, pro nás i pro nejmenší přehlížené, budou charakterně přírodní. Záměrně používám slovo charakterně, poněvadž je to především altruistický záměr. Pohoď si věc pohledu. My, lidé, si ho představujeme podle chuti a tomu se svobodná volně žijící havěť často nestihne přizpůsobit. Beton, asfalt a další vymoženosti do volné krajiny pouze z nouze. Ani byste nevěřili, jak taková vyjetá blátivá dvoukolejka žije. V našich poměrech, kdy z přírody rapidně mizí kdysi běžné druhy hmyzu a obratlovců, jsou takové nevzhledné spojnice mnohdy posledním útočištěm těch, kteří melou z posledního. Stovky druhů hmyzu od mravenců, motýlů, střevlíků, drobných kutilek (v našich zeměpisných šířkách se popisuje přibližně 1 300 druhů opylovačů) až po velké bubáky majky, ti všichni tvoří natolik provázaná společenstva, že pokud dojde k vymizení některého z rodů, začne se všechno sypat jako domeček z karet. Samozřejmě se to týká i zdrojů potravy. Když nic nestihne vykvést, je to jak prázdný regál v samošce. Tak když jsme tak pěkně začali na tý Stezce, chystáme alternativu i na zaniklých obecních cestách. Žádná velká pecka to nebude, ale určitě i vy se dokážete spokojit s málem.

Tu nemáš proskoku žádného...

Máš to marný. Všude se přeci chodit nedá. Měli bychom se zamyslet, s účtů bych vás o to chtěl požádat, respektujte naše úsilí havěti pomáhat obnovou jejího přirozeného prostředí. Tak se chce milovat a rozmnožovat a potřebuje k tomu co nejvhodnější podmínky, hlavně od jara do léta. Někteří jistě zaznamenali, že se na Oboře, při vstupu do ekologické zóny, objevily cedulky s informací o omezeném vstupu. Respektujte provozní řád a nevymlouvejte se, že nevíte, o co

jde. Je to napsaný na hlavní informační tabuli u parkoviště. Nejde o to, aby sem byl zakázán vstup, stačí jen ohleduplnost. Není to prostor pro hodoválky, ani nudapláž a už vůbec ne smeťák. Vážím si všech, kteří to tak berou a potřeby přírody respektují.

Práce na pestřejší přírodní mozaice Obory přináší očekávané ovoce. Tak například: Letos zde v upravené písčité stěně opět zahnízdily břehule říční a pokoušel se o to i ledňáček. Toho ty holky ale vyštípaly. Daří se zde i obojživelníkům a plazům. V katastrálním území Smřic a okolí jde o jedinou lokalitu svého druhu s tak specifickými společenstvy obratlovců a hmyzu. Pracujeme na tom, aby byl tento biologický potenciál pozoruhodnější. Tady patří nezpochybnitelný dík městu Smřice, jehož podpora je nedocenitelná. V následujícím roce zde vznikne malý pěší okruh pro neposlušné tenisky. Chtěli bychom zde instalovat několik menších infotabulí, které budou pojednávat o osazenstvu jednotlivých prvků biocentra, bez laviček tedy. Odpočívadlo plánujeme na navazující rodové aleji, jejíž první etapu realizace nám zhatila vysetá petržel a mrkev. Toť krátce o tomto kousku světa.

Nyní přeskočíme budoucí pěší okruh Ródhovy aleje zpět k chaloupce na Oboře. Rozhlédneme-li se vůkol, pohled nás dozajista potěší. Škoda, že se tady víc neuklízí. Letos jsme zde mohli potkat pojízdný furgon-bufet, ne jeden kolemjdoucí se občerstvil a zapomněl po sobě uklidit. Nedalo nám to a kolem Obory jsme rozmístili plastové pytle, které oslovily alespoň ty slušnější návštěvníky. Nic naplat, s furgonem se, doufám, rozloučíme a na příští rok budeme na úklid více apelovat. Jsou to nejen rybáři, ale i místní přírodovědný kroužek, kteří by měli přidat ruku k dílu více, nejen občas. Je to reakce na mnohé dotazy z řad veřejnosti, kdo tady má ten úklid na starosti. Přeci ti, kteří z Obory profitují nejvíce. Naš spolek má na Oboře jiné starosti, které nikdo jiný neudělá. Obnova pobřeží, kosení lučních porostů, likvidace invazivních rostlin a náletových dřevin nebo praktická údržba porostů, především zakládání a obnova hlavatých vrb. Nemyslete si, že je to nějaká procházka růžovým sadem. Spolkne to dost času.



Kam to vede? Prozatím slepá ulička pro neposlušné tenisky, končí u lavičky s čurbanem (staroslovanský mezní boh).

Čelem vzad, poklusem přes Plivátka. Tady jsou stále malé resty. Kaplička nikde a infotabule zejí prázdnotou. Jsou to třešničky na dortíku a stále na tom pracujeme. Návrh infotabulí už máme dávno, jenom čekáme, až přijde ta správná chvíle. Naše kolegyně Markétka na tom finišování grafiky určitě pracuje. Nebo ne? Povídá to!

Tak jak jde ten náš spolek světem, setkáváme se stále častěji s dotazy a námitkami, které nám píšete. Většinou se nám daří je řešit nebo vám alespoň poradíme co s tím. Takže například. Intenzivně kosená tráva ve městě? Taky jsme věděli a s městem jsme konzultovali. Výsledkem je koncept květnatých trávníků, který se týká bezmála dvaceti ploch v našem městě. Ještě by se hodil nějaký chovatel, který by si rád tyto plochy ve vhodnou dobu posekal. Bude to trendy a pomůže to městskému mikroklimatu. Stejně tak námitky na údržbu keřů a jejich nedostatek. Rozumíme si. Každý druh keře potřebuje vlastní péči, kubistické jednotvary na kuří nožce nejsou dobrou reklamou technických služeb. Na druhou stranu, víme o čem to je, je to služba, ale chlapi tam makat musej. Všechno se dá dohodnout. Výsledek? Na příští rok se ve spolupráci se samosprávou na keře zaměříme. Krmítko pro ptáky v parku? Máme návrh, a pokud se s městem dohodneme, vyrobíme a nainstalujeme ho ještě letos. Oprava fasády základní školy? Kolonie rorýsů se k nám do Smiřic opět vrátí, mají tam budky, a ti konzervativní jedinci i průduchy v římsě pod střešinou. Výsadba zeleně? Ve městě to necháme odboru ŽP, na periferiích se můžete přidat i vy. Tak třeba na místě budoucího psiho útulku jich pár desítek zasadíme. To aby to měli pejškaři pěkný, určitě si tam budou chtít zřídit malé cvičiště. Nějakou tu alej doplníme ještě o letošním podzimem. Pro rodiče zase slibovaná álej Ródha. Nenažraná bekyně? Tak to jsme po Smiřicích a blízkém okolí vyvěsili už padesát budek pro drobné pěvce. Vy je teď můžete krmit, oni se zas v zimě postarají o likvidaci hmyzích škůdců na vašich oázech klidu. Pak jsou tu další témata. Písník na Zderazi, poldr v Rodově, lidové obyčeje. Sledujte nás na FB a pište dál... Nezapomeňte taky přidat ruku k našemu společnému dílu nebo se také zajděte podívat na zasedání zastupitelstva. Můžete to pojmout jako kulturní prožitek, a i když to není ochotnické divadlo, raději se představením posilněte doma. Mohli byste mít divný pocit, že se na vás někdo kouká s tím, že mu nabídnete, protože si myslí, že ho asi nemáte rádi. I já se učím a připomínám si společenské konvence při každém šlápnutí vedle.



Za humny špek. Nedaleko od Smiřic, co by kamenem dohodil, stalo se a zahníždil vzácný a majestátní orel mořský.

Vlkov družé

Na skok vás ještě obeznámím, jak je to s tím odtatvom a družé na Vlkově. Tak někteří už vědí, slyšeli, sedě. Dašboha ščedie, to nové zastupitelstvo. Pustili jsme se společně do práce. Máme geodeticky vytyčenou první etapu obnovené cesty do Smiřic, pracovní název je zatím Dvořákova ulička. Jistě tato cesta získá nakonec i své vlastní jméno, já tedy tuším. Ještě na sklonku léta se nám zde podařilo vyset luční kvítí, usadit hraniční kameny a před vydáním tohoto zpravodaje se zde chystáme s veřejností vysadit přes dvě desítky ovocných stromů. Pak podpasáme bedry sve a sdýchnie svedem pótku s ryněry z místního zemědělského družstva, po pobití budeme pokračovat dále. I tady je dost práce. Ale vlkovští jsou úžasní a skvělí sousedé z jiného kantonu. Vlkovo, oku dávaš posoku ľubosti.

Co nás tedy, jémine

Tak jako i vy, i my se těšíme na zimní čas. Kolegy nechám nadechnout čerstvého povětří a kouře z motorových pil a začnu vymýšlet další nápady, co krátí života vlas. Určitě se s mnohými z vás uvidíme na další oslavě svátku Hromnic, možná se ještě dříve uvidíme na akci Vánoce pro zvířátka, která se každoročně koná na záchranné stanici v Jaroměři, anebo jsme se už potkali při příležitosti sázení budoucnosti. Mnohem dřív už asi těžko. Na závěr bych vám, jménem našeho spolku, popřál příjemné zimní chvíle a mnoho dobrého v následujícím roce 2020. Dovolte mi ještě poděkovat těm, kteří nám fandí a pomáhají nám vracet přírodě, co ji patří. Městu Smiřice, obci Holohlavý a Vlkov, ozbrojeným i bezbranným složkám, rodičům i dětem, mládí i stáří, neduhům i nemocem. Ti všichni nám dávají sílu v přesvědčení být dobrými lidmi a nezapomínat na ty, kteří jednou budou kráčet po stejných cestách jako my.

Za Český svaz ochránců přírody Smiřice
David Stojan



Tak tohle nás činí šťastnými úplně nejvíc, práce samičky a samečka. Mladí ptáci sýčka obecného na utajované lokalitě, jediné prokázané hnízdní v celém celčíkém Královéhradeckém kraji.

Stejně jako v letech minulých, i v tom letošním propůjčil Myslivecký spolek Labská rovina ve Smiřicích svou honitbu sokolníkům s orly, kteří se sem sjeli v rámci 52. Mezinárodního setkání sokolníků v Opočně. V sobotu 12. října se do Rodova, kde mají smiřičtí myslivci svou klubovnu, sjelo devět sokolníků. Za slunečného počasí se pak všichni přemístili do polí u Trotiny.

Orel skalní je na území ČR druhým největším dravým ptákem (větší je jen orel mořský), a tak bezprostřední setkání s ním je vskutku nezapomenutelným zážitkem. Většina z nás se samozřejmě s tímto imponantním dravcem setkala na různých akcích zejména na hradech či zámcích, při kterých je jejich chovatel vystavuje jako atrakci nebo předvádí jejich letové umění. Ale možnost pozorovat orla, ptáka obdařeného obrovskou silou, vynikající schopností pohybu a dokonalými smysly, při lovu v jeho přirozeném prostředí, to je už jiná káva. Sdíle-li pak v klidu sokolníkovi na ruce s hlavou zakrytou čepičkou, můžete si v klidu prohlédnout stavbu jeho nádherného těla, při pohledu na jeho zobák a zejména srpovitě zahnuté drápy, které jsou smrtící zbraní, lehce zamrazí. A pokud jako bonus orel roztáhne křídla a „zamává vám“, jste jako čumil a naprostý laik uhranut. Ovšem obdiv zaslouží i samotný sokolník, pro kterého je lov také fyzicky náročný. Váha orla se pohybuje mezi 3,5 a 5,5 kilogramy, a tak, ač sokolník používá různé opory, nosit takové břemeno několik hodin na jedné ruce dá pořádně zabrat.

Takový sokolnický lov není žádný sprint. Za cca 3 hodiny jsme našlapali asi 3,5 kilometru polem a vysokou trávou na haldách kolem nové pískovny. Lovci se v honitbě pohybovali v linii. Pokud byla vyplašena zvěř (nejčastěji zajíc), ten, který ji první spatřil, zvolal „orel“ a vypustil dravce. Hodně času tak zabralo čekání na návrat orla zpět na lovcovu paži, teprve pak opět skupina pokračovala v lovu.

Při tomto způsobu lovu by tedy laik jako já očekával, že takový dokonalý dravec bude stoprocentně úspěšný, a co útok, to úlovek. Na webu, který se specializuje na sokolnictví, se však uvádí, že z dlouhodobého pozorování vyšlo najevo, že je úspěšný až každý desátý útok. Tuto statistiku dokonale naplňuje i letošní úlovek ze smiřické honitby: z cca dvaceti útoků byly úspěšné pouze tři, byli uloveni dva zajáci a jedno srnče. (Mimochodem stejný výsledek byl na

zdejší honitbě i v loňském roce.) To ale neznamená, že orli jsou špatně vycvičení. Ono to tak už je v přírodě zařízené, že dokonalost se nenosí, a proto ani žádný predátor není natolik výkonný a úspěšný, aby ulovil jakoukoliv kořist. Jejich obětí se tak stávají zvířata oslabená zraněním, nemocí či věkem, zatímco zdraví jedinci dokáží uniknout, čehož jsme byli svědky.

Na letošním sokolnickém honu jsem byla jedinou „civilní“ diváčkou. Dostalo se mi však obrovského množství zajímavých informací jak o sokolnictví a výcviku orlů, tak i o samotné činnosti smiřického mysliveckého spolku, o zvěři, která se ve zdejší honitbě vyskytuje, a o myslivosti obecně. Za péči, která mi byla věnována, a nové vědomosti, děkuji hlavně panu Josefu Hojnému, který mi dělal průvodce.

Doporučuji všem zájemcům o sokolnictví prostudovat dostupné informace na internetu, pevně doufám, že se nás, zvědavých, napřesrok na sokolnickém honu sejde víc. Jen připomínám, že na takovou procházku je nutno se vydat bez doprovodu psích mazlíků a dětí do patnácti let.

A na závěr se ještě trochu vzděláme aneb víte, že...

- od roku 2010 je české sokolnictví zapsáno organizací UNESCO na seznam nemotného kulturního dědictví lidstva? Čeští a slovenští sokolníci jsou v současnosti považováni za evropské mistry ve výcviku orlů.
- naprostá většina dravců používaných pro sokolnický výcvik pochází z chovů v zajetí? Tyto chovy také pomáhají při návratu ohrožených druhů dravců zpět do volné přírody.
- orlí se mohou v zajetí dožít více než 50 let? Pak je vztah mezi orlem a jeho chovatelem doslova na celý život.
- samice orla snese nejčastěji dvě vejce, ale silnější sourozenec začne napadat slabšího, nepustí ho k potravě, takže slabší umírá hladu a vysílením, pokud zrovna neskončí sám jako potrava nebo není vystrčen z hnízda. Tomuto jevu se říká kainismus.

L. Reichová

Za fotografie děkuji Ing. Jindřichu Litomiskému



Přijďte fandit smiřickým sportovcům

Abyste našim sportovcům dobře hrálo, potřebují nejen dobré zázemí, ale také pořádnou fanouškovskou základnu, která dokáže podpořit svůj tým. Kam tedy zajít potrérovat hlasivky a vybudit smiřické sportovce?

NA KUŽELNU

Krásnou moderní dvoudráhu Kuželkářského klubu Zálabák Smiřice najdete nad nádražím, své soutěže si na ní v sezóně 2019/2020 odbývají tři družstva dospělých, která můžete podpořit v těchto termínech:

Družstvo A (hraje soutěž Východočeská divize):

- 10. 1. 2020 Smiřice – Náchod B
- 31. 1. 2020 Smiřice – Třebechovice
- 14. 2. 2020 Smiřice – Červený Kostelec B
- 21. 2. 2020 Smiřice – Solnice
- 6. 3. 2020 Smiřice – Rychnov nad Kněžnou B
- 13. 3. 2020 Smiřice – Dobruška
- 20. 3. 2020 Smiřice – Nová Paka
- 3. 4. 2020 Smiřice – Dvůr Králové nad Labem

Družstvo B (hraje soutěž Východočeský přebor B)

- 16. 1. 2020 Smiřice B – Česká Třebová B
- 6. 2. 2020 Smiřice B – Hradec Králové A
- 27. 2. 2020 Smiřice B – Rychnov nad Kněžnou C
- 12. 3. 2020 Smiřice B – Přelouč
- 26. 3. 2020 Smiřice B – Rybník

Družstvo C (hraje soutěž Východočeská soutěž B)

- 9. 1. 2020 Smiřice C – Hradec Králové C
- 17. 1. 2020 Smiřice C – Třebechovice B
- 7. 2. 2020 Smiřice C – Náchod C

Změna termínů je vyhrazena. Začátky všech zápasů jsou od 17 hodin, vstup je zdarma. Na kuželnu si vezměte obuv na přezutí, a aby se vám dobře fandilo, k dispozici je vždy i malé občerstvení.

Pokud nechcete pouze fandit, můžete se v průběhu roku zúčastnit i řady soutěží, které jsou otevřeny i veřejnosti. Na konci 2019 roku stihnete ještě turnaj Stovka jednotlivců a závěrečné Poslední koulení.

Další turnaje, které oddíl chystá na rok 2020:

- 21. 4. – 3. 5. 2020 – 100 hodů do plných
- 5. 5. – 17. 5. 2020 – Smiřická sokolská
- 19. 5. – 31. 5. 2020 – Stovka naruby

NA FOTBAL

Také smiřičtí fotbalisté, jejichž klub SK Smiřice v roce 2021 oslaví již sto let svého trvání, ocení vaši hlasitou podporu.

Muže, kteří hrají v sezóně 2019/20 ve skupině HRADECKÝ VOTROK Okresní přebor mužů. Po podzimní části přezimují na předposledním 13. místě tabulky, takže přijďte jim pomoc a zafandit!

- 4. 4. 2020 Smiřice – Stěžery A
- 18. 4. 2020 Smiřice – Lovčice
- 2. 5. 2020 Smiřice – Ohništiny
- 16. 5. 2020 Smiřice – Malšova Lhota A
- 23. 5. 2020 Smiřice – Dohalice
- 13. 6. 2020 Smiřice – Chlumec nad Cidlinou C

Zápasy začínají v 17 hodin. Protože může dojít ke změnám, termíny si lze ověřit na webových stránkách klubu www.smirice.eu/fotbal/index.html.

Vstupné na zápas je 20 Kč, i zde je k dispozici občerstvení.

KK Zálabák Smiřice pořádá

Poslední koulení v roce 2019



Srdečně zveme širokou sportovní veřejnost, příznivce kuželkářského sportu, milovníky lahodného moku a dobrého jídla na smiřickou kuželnu, kde 30.12.2019 od 16:00 hodin všichni naposledy v tomto roce veřejně zakoulíme a zahrajeme zábavné kuželkářské soutěže. Do ruky kečky, do kapsy nějakou tu kačku, nezapomeňte dobrou náladu 😊



Srdečně Vás zveme na naši kuželnu a těšíme se na Vaši účast.
Klub Kuželkářů Zálabák, Hankova 62, 503 03 Smiřice, IČO 15061795

Klub kuželkářů Zálabák Smiřice pořádá

8. ročník turnaje Stovka jednotlivců



Startují: jednotlivci v kategoriích registrovaní, neregistrovaní

Hrací dny:					
Úterý	10.12.2019	16:45-22:00	Úterý	17.12.2019	16:45-22:00
Čtvrtek	12.12.2019	16:45-22:00	Čtvrtek	19.12.2019	16:45-22:00
Sobota	14.12.2019	10:00-13:30	Sobota	21.12.2019	10:00-16:45
Neděle	15.12.2019	10:00-19:00	Neděle	22.12.2019	10:00-16:45

Podrobnosti o volných hracích termínech na webu KK Zálabák www.zalabak.cz/turnaje, dále na **GOOGLE KALENDAŘ ZÁLABÁK**, telefonicky na čísle 724332278, nebo pokud nemáte v našem systému vytvořenu registraci - žádosti zasílat možno i e-mailem na: kksmirice@seznam.cz.

Feditel turnaje: Martin Hažva, DiS.
hlavní rozhodčí: Bc. David Hanzlíček
startovné: 100,- Kč
Ceny: sportovní poháry a trofeje s logem turnaje a výkonem hráče pro jednotlivce "na bedně" v každé kategorii
rekord turnaje má hodnotu 555 kuželek
Srdečně Vás zveme na naši kuželnu a těšíme se na Vaši účast.
Klub Kuželkářů Zálabák, z.s., Hankova 62, 503 03 Smiřice, IČO 15061795
platnost kolaudace kuželny do 14.11.2020

Mladší žáci hrají v soutěži SPORTFOTBAL – Okresní přebor mladší žáci. V době uzávěrky Zpravodaje je znám pouze jediný termín jarní části:

- 2. 4. 2020 od 16 hod. Smiřice – Kunčice/RMSK Nový Bydžov B

Další termíny budou zveřejněny na výše uvedených stránkách klubu. Rozcestník soutěží je na webu Okresního fotbalového svazu Hradec Králové www.ofshk.cz.

NA VOLEJBAL

Volejbalistky TJ Sokol Smiřice hrají v sezóně 2019/2020 ve skupině A krajského přeboru druhé třídy. Po podzimní části jsou v tabulce na třetím místě. Družstvo hraje na antukovém kurtu vedle fotbalového stadionu, v jednom dni se odehrají vždy dva zápasy. Vstup je zdarma.

- 16. 5. 2020 v 10:00 a 13:00 hod. TJ Sokol Smiřice – TJ Sokol Dřevénice
- 13. 6. 2020 v 10:00 a 13:00 hod. TJ Sokol Smiřice – TJ Lánov

NA HOKEJ

I když zimní stadion ve městě ještě nemáme, hokejové družstvo hrající s názvem Smiřice na dresu ano – hrají v Jaroměřské hokejové lize neregistrovaných. Všechny zápasy se odehrávají v Jaroměři na zimním stadionu v Lužické ulici (za gymnáziem). I hokejistí ocení, když jim přijde vyjádřit podporu.

Zápasy základní části soutěže:

- neděle 15. 12. 2019 od 21:15 hod.: SK Průvan Brzice – HC Smiřice
- úterý 17. 12. 2019 od 21:00 hod.: HC Diablos – CSKA
- neděle 22. 12. 2019 od 21:15 hod.: HC Smiřice – HC Diablos
- středa 8. 1. 2020 od 19:45 hod.: SK Neděliště – HC Smiřice
- čtvrtek 9. 1. 2020 od 19:45 hod.: HC Smiřice – TP Hokej
- čtvrtek 16. 1. 2020 od 19:45 hod.: HC Hořice – HC Smiřice
- úterý 21. 1. 2020 od 21:00 hod.: HC Smiřice – HC Rychnov

Další zápasy se budou odvíjet od umístění v tabulce, informace lze získat na webu <http://jhlh.hcjaromer.cz/>.

NA LEDOVOU STĚNU

Ani ledovou stěnu jsme ve městě ještě nevybudovali, nicméně pokud byste si chtěli udělat výlet a zároveň podpořit smiřického Milana Dvořáčka v jeho cestě za 10. titulem mistra republiky v lezení na ledu na rychlost, zajedte do Víru. V této malebné obci, ležící nedaleko Bystřice nad Pernštejnem, se rok co rok konají na uměle vytvořeném ledopádu mistrovské závody v ledolezení Vířský cepín.

V listopadu ještě nebyl termín soutěže stanoven. Datum konání bude záviset zejména na počasí, ale i na termínech závodů světového poháru, pravděpodobně bude termín stanoven na půlku měsíce února. Podrobnosti budou uvedeny na webu závodního týmu Iceexpress, v němž Milan Dvořáček působí – www.iceexpress.cz.

L. Reichová

Fotbal ve Smiřicích

Sezona 2018/2019

MUŽI

Muži po šesti letech sestoupili do okresního přeboru. Umístění: 13. místo
Body: 20 bodů
Skóre 35:73
Nejlepší střelci: Korenčík 11x, Morávek 7x, Vávro 6x.
Kariéru ukončili: Matějček, Hottmar, Mochan Marcel.
Přestup: Korenčík do Loko Hradec Králové, Husak do Myštěvse.
Příchody: Vávro a Provazník (FC HK), Bureš (Velichovky), Janeček (Sendražice), Mikunda (Černilov)
Trenér: Aleš Bednář.

STARŠÍ PŘÍPRAVKA

Umístění: 1. místo
Body: 51 bodů
Skóre 266:163
Nejlepší střelci: Blažek 85x, Burian 66x, Koudelka 43x.
Trenéři: Blažek a Čermák.

MLADŠÍ PŘÍPRAVKA

Body: 40 bodů
Skóre 103:20.
Nejlepší střelci: Andrýs 50x, Votroubek 35x, Volter 6x.
Trenéři: Votroubek, Císař.



Podzim 2019

Do podzimu jsme do soutěží přihlásili 3 týmy. Muži, mladší žáci a mladší přípravka hrají okresní soutěže a elévové jezdí po jednotlivých turnajích.

Muži po sestupu do okresu měli za cíl bojovat o návrat do I. B třídy. To se však nepodařilo splnit a po podzimu máme blíže do III. třídy, když jsme získali pouze 12 bodů, skóre 33:48 a obsadili jsme až 13. (předposlední) místo. Nejlepším střelcem byl Vávro s 11 góly. Přes zimu je nutno kádr posílit, abychom se dostali alespoň do klidných vod tabulky okresu.

Nyní se dostanu k veselejšímu záležitostem, a těmi jsou výsledky mládeže.

Mladší žáci obsadili 12. místo, když získali 7 bodů se skóre 22:44. Nejlepší střelci Blažek 9x, Iljaševič 4x, Koudelka 3x. Hráči produkovali pěkný fotbal, ale dopláceli na skutečnost, že jsou všichni o rok mladší než soupeři.

Mladší přípravka obsadila 12. místo (z 29 týmů), 25 bodů, skóre 83:69. Nejlepší střelci Andrýs 28x, Votroubek 21x, Cepel 13x, Prokop 10x. Krásný fotbal, veliké nadšení a naprostá spokojenost.

Mladší elévové poctivě trénují pod vedením pánů Sladkého a Špunara, zúčastňují se turnajů a chystají se na soutěže.

Závěrem chci poděkovat všem příznivcům a rodičům našich žáčků za přízeň a nakonec popřát všem našim občanům hodně zdraví a spokojenosti do roku 2020.

Martin Černý

16. ročník tenisového turnaje čtyřher

V sobotu dne 15. června 2019 se odehrál 16. ročník tenisového turnaje čtyřher za účasti 5 dvojic. Turnaj vyhrála dvojice Petr Filip – Luděk Šedivý před dvojicí Jiří Šafránek – Petr Rohlena. Na třetím místě skončila dvojice Milan Špryňar – Petr Komenda.



4. ročník tenisového turnaje „losované čtyřhry“

Dne 31. srpna 2019 zorganizovala Petra Lžíčarová 4. ročník tenisového turnaje „losovaných čtyřher“ za účasti 18 tenistů, kteří byli nalosováni do 9 deblových párů. Turnaj vyhrála dvojice Petra Lžíčarová – Tomáš Veber před dvojicí Petr Filip – Petr Komenda.



Nová nafukovací tenisová hala

Dne 2. listopadu 2019 byl zahájen provoz historicky první nafukovací tenisové haly ve Smiřicích. Hala je umístěna na dvou antukových kurtech tenisového oddílu za hřištěm s umělým povrchem před základní školou. Zájemci se mohou objednat u pana Neumana na tel. 604 335 853 nebo 733 111 216, e-mail: p-neum@seznam.cz.

Cena je 190 Kč za hodinu za 1 kurt.



43. ročník tenisového turnaje pamětníků

Dne 7. září 2019 se uskutečnil již 43. ročník tenisového turnaje pamětníků, kterého se zúčastnilo 20 tenistů. Turnaj byl zároveň součástí oslav 90 let tenisu ve Smiřicích. Vzhledem k velkému počtu účastníků se netradičně přistoupilo k období losovaného turnaje ve čtyřhrách podle věkových kategorií. V kategorii 30–50 let zvítězila dvojice Šafránek – Veber, před dvojicí Lžíčarová – Šedivý a třetí dvojicí Příkazská – P. Šimon. V kategorii nad 50 let zvítězila dvojice Mazák – Souček před dvojicí Šupík – Rohlena a třetí dvojicí Filip – Špryňar. V kategorii nad 60 let zvítězila dvojice Říha – Hradecký před dvojicí Baborák – Plšek a třetí dvojicí Fabián – Koudelka.



12. ročník tenisového turnaje „posvícenské čtyřhry“

Netradičně v neděli dne 6. října 2019 (v plánovaný den 5. října 2019 byly kurty pod vodou) se odehrál 12. ročník tenisového turnaje „posvícenských čtyřher“ za účasti 6 dvojic. Turnaj vyhrála dvojice Petr Filip – Luděk Šedivý před dvojicí Jan Šupík – Zdeněk Souček. Na třetím místě skončila dvojice Plšek – Neuman.



2. ročník tenisového turnaje „VŘSR“ – velké říjnové smiřické rozloučení

Úplně poslední tenisový turnaj na antuce se odehrál v sobotu dne 2. listopadu 2019. Petr Filip zorganizoval 2. ročník tenisového turnaje „VŘSR“ aneb velkého říjnové smiřického rozloučení s tenisovou sezónou. Tento turnaj byl historicky první v dějinách smiřického tenisu, který se odehrál pod novou nafukovací halou za účasti 3 dvojic. Turnaj vyhrál pár Petr Filip – Luděk Šedivý před dvojicí Milan Plšek – Zdeněk Souček. Na třetím místě skončila dvojice Radko Baborák – Petr Rohlena.



Mažoretky Izabel Holohlavy

V předešlém čísle jsme čtenářům slíbili, že se podělíme o úspěch na dalších soutěžích, kterých jsme se zúčastnili po uzavěře Zpravodaje. První z nich se uskutečnila 15. června. v Chotěboři. Na **Juniorské hůlce** se Kadetky umístily na 2 místě a Juniorky skončily jako páté.



Hned za dva týdny po té se naše mažoretky vydaly na poslední soutěž v letošní sezóně, a to do Kutné Hory na **II. Back together 2019**.

Této soutěži se tým účastnil poprvé. V kategorii Kadet i Junior se nám podařilo vybojovat stříbrné medaile. Velkým překvapením byl postup na **VII. WORLD CHAMPIONSHIP MAJORETTES SPORT – I. World Majorettes Cup**. Tato soutěž se konala v srpnu v Praze, ale s účastí na světovém šampionátu jsme nepočítali, a vzhledem k prázdninám a probíhající dovoleným jsme nemohli startovat. Pravidla jsou totiž velmi přísná, a pokud je nahlášena sestava v kategorii s určitým počtem vystupujících, musí se počet a jmenný seznam dodržet i na postupu do další soutěže. Jinak je nepovolený start. A to jsme nemohli zajistit.

Před prázdninami se celý tým rozloučil se sezónou a oslavil skvělé výkony.

Kadetky: 2x zlato, 4x stříbro, 1x bronz a 1x bramborová

Juniorky: 2x zlato, 2x stříbro, 1x bronz

Všechny naše mažoretky si odnesly dárek na památku a na oplátku nám ještě před začátkem prázdnin ukázaly své vystoupení. Rodiče také nezaháleli a zatančili si na hudbu tréninkově s pompony. Že by se zrodil i rodičovský tým? Necháme se překvapit, ale společnou rozlučku jsme si všichni užili.



V současné době se tým IZABEL pečlivě připravuje na novou sezónu, první soutěží **Vánoční CUP** v polovině prosince. Máme za sebou soustředění, kde se zrodila celá choreografie na pódiové vystoupení. Tímto děkujeme zastupitelům obce Holohlavy za nové kostýmy, které naše mažoretky dostaly darem za svou velkou snahu a reprezentaci Holohlav, která se jim skvěle daří.

Začátkem příštího roku máme naplánováno několik vystoupení, na kterých se určitě potkáme s některými čtenáři zpravodaje, například ve Dvoraně Smiřice. Přejeme čtenářům příjemné vánoční svátky a šťastné vkročení do nového roku. Mažoretkám hodně úspěchů po celou soutěžní sezónu a ať to cinká nejen u přípitku na Nový rok 2020.

Mažoretky IZABEL Holohlavy



Nové kostýmy – dar obce Holohlavy

Obecný zájem, z.ú., pečovatelská a odlehčovací služba

**dle § 40 a § 44 zák. č. 108/2006 Sb., o sociálních službách
se sídlem Gen. Govorova 575, 503 03 Smiřice, IČ 26643715**

Rok 2018 a 2019 byly pro naši organizaci roky kontrol a změn. Úspěšně jsme prošli kontrolami z Inspektorátu práce, Ministerstva práce a sociálních věcí na kvalitu poskytovaných služeb - SQSS, dále kontrolou na projekt odlehčovací služby z programu zaměstnanost - ESFS, z Krajského úřadu Královéhradeckého kraje na plnění registračních podmínek a průběžnou veřejnosprávní kontrolou.

Po dobu kontrol naše organizace přecházela na nové účtování služeb pomocí čteček a zavedli jsme provoz služebních vozů s GPS. Dále jsme otevřeli samostatnou půjčovnu kompenzačních pomůcek, která je k dispozici od pondělí do pátku od 7.00 hod. do 19.00 hod., nabízí pomůcky, které značně ulehčí péči o klienty v domácím prostředí. Podařilo se nám nakoupit pro klienty didaktické a sociálně terapeutické pomůcky, a také jsme rozšířili portfolio poskytovaných služeb.



Intenzivně jsme pracovali na kontinuálním přechodu podpory projektu odlehčovací služby do krajské sítě podporovaných sociálních služeb, což se nám podařilo. Přispěla k tomu velká poptávka pečujících a kladné ohlasy z uskutečněných služeb. V roce 2018 vzrostl devítinásobně počet podpořených pečujících osob oproti roku předešlému. Aktuálně se nám daří kapacitou uspokojovat poptávku. Naši vizi je zvýšení provozní doby z 12 hodin denně na 24hodinovou péči, kde bychom byli schopni nepřetržitě zajistit službu i klientům, o které se nemůže v době nepřítomnosti stěžejní pečující osoby postarat jiná blízká osoba. Pobytových odlehčovacích služeb je stále velký nedostatek. Terénní forma pomůže řešit situaci těm pečujícím osobám, které se starají o své blízké s psychickými nebo fyzickými překážkami neslučitelnými s umístěním do zařízení.

**Zajišťujeme služby od pondělí do neděle,
včetně svátků od 7.00 do 19.00 hodin.**

**Veškeré informace dostanete také
na telefonních číslech:**

**731 185 873, 605 158 323,
734 219 893, 734 759 149**

Děkujeme všem donátorům za spolupráci a podporu a těšíme se na další. Sponzorům BDK-GLASS, spol. s r.o., Smiřice, Lékárna ESOF spol. s r.o., Smiřice, panu Petru Matuškoví, Stanislavu Tučkoví, Tomáši Vašíčkovi a spolupracujícím organizacím Základní umělecké školy Smiřice, Dětskému domovu, základní, speciální a praktické školy z Jaroměře a Základní umělecké školy Jaroměř.

Mgr. Iveta Brzková, ředitelka Obecný zájem, z.ú.

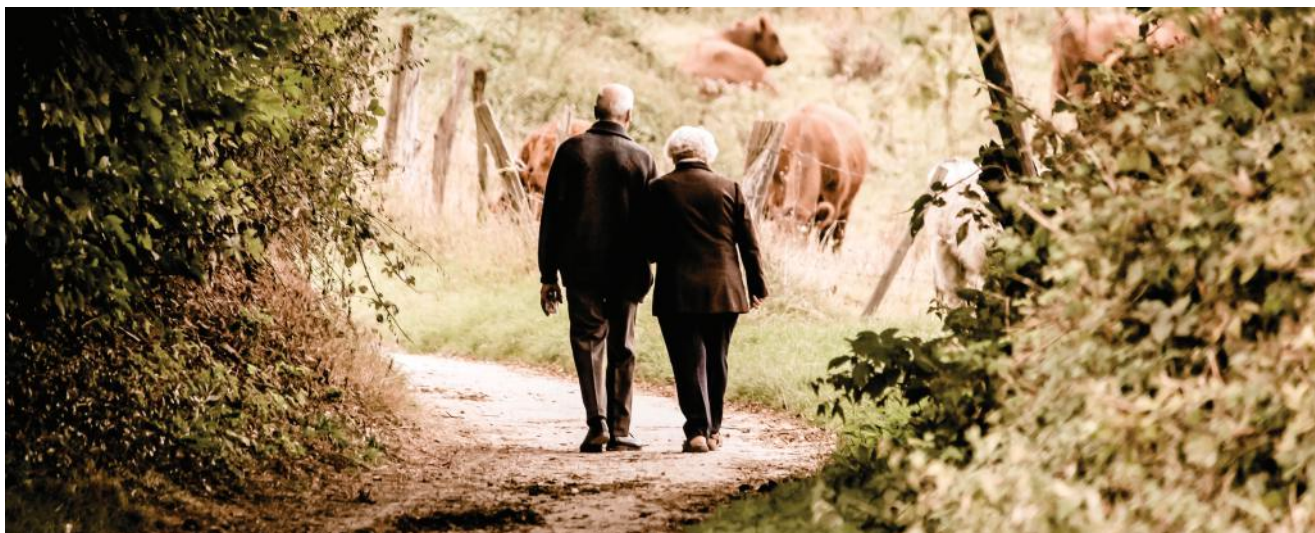
PODĚKOVÁNÍ

Děkuji pracovníkům Obecného zájmu, z. ú., se sídlem ve Smiřicích, za pomoc při opatrování mé maminky. Přístup všech pracovníků ke klientům je nejenom profesionální ve výkonu služeb, ale je to přístup velmi citlivý. Ke každému klientovi se chovají velice lidsky. Je až nepochopitelné, že při svém mládí dovedou najít způsob komunikace s lidmi staršími, různých povahových vlastností. Dovedou přistupovat ke každému klientovi, jako by to byl člen jejich rodiny.

Poznala jsem práci paní Bc. Kláry Sladké, Alexandry Šimové, Lucie Bergerové, Petry Dudkové, Sabiny Rolkové, Radky Šutinové.

Dík všem a děkuji, že vedení této organizace si našlo sídlo ve Smiřicích.

Vítězslava Klůzová



Jak už to tak na světě bývá a jak se tak říká, „na každém šprochu pravdy je trochu“. Spousta pohádek má svůj reálný základ, mnohé pohádkové postavy jsou vykresleny podle skutečných lidí. Pohádky, které Vám nyní předkládáme, našly svůj předobraz v postavách mnoha smiřických lidíček. Na začátku 80. let je svým dvěma vnučkám psal Ing. Miroslav Jandík z Černilova, který působil na smiřickém městském úřadě (respektive národním výboru) jako vedoucí stavebního odboru. Útlý svazek pak těsně před svou smrtí předal svému dlouholetému spolupracovníkovi Ing. Miloslavu Nejedlému, který pohádky předal městu s tím, že by byla škoda, aby zapadly. A tak je tedy s jeho laskavým svolením předkládáme Vám.

Jak na Kumbárku stavěli novou perníkovou chaloupku

„Tadle stará chaloupka už nestojí za sprauku,“ rozumoval dědek Macků, když se přistěhoval na Kumbárek a byl už ježidědkem. „Jenom pec by mohla eště nákou chvíli vydržet, vostatní se už všechno sype. Postavíme si chaloupku novou, ať máme na starý kolena s vostáváním vystaráno.“

„Ale nemysli si, že ji postavíme ze dřeva nebo, Bože chraň, vod cihel a kamene. Dyž seš ježidědek a já ježibaba, musíme mít chaloupku perníkovou, aby se nám lidi nesmáli. A nověj chlívěk taky musím mít, starej je už rozviklaněj na spadnutí.“

„Na co potřebuješ nověj chlívěk, dyž místo kozy dójíš košili a mlíko máme samou smetanu,“ divil se dědek.

„A právě ten potřebuju vod gruntu a křaltovně postavit. Posledně mi z toho starýho utek kluk Bajzů, jak sem ho tam zauřela, protože vybíral ptáčkům hnízda. A eště se mně po Myšících šklbil, co si voduť přines domů perníku.“

„No pro mě a za mě, ale s tím zavíráním dětí stejně jednou špatně dopadneš,“ a že se teda ten chlívěk postaví.

Než sluníčko zapadlo, dali se oba do práce. Dědek narovnal křivý komín nad pecí, přichystal šilhavou lopatu a pometlo, na dlouho tyč udělal nový věchet, aby ježibaba mohla v peci prošťuchovat capuchy, naštipal krásné štěpiny, připravil nítění na podpal a ještě přinesl pořádný ranec jalovčí, protože si ježibaba vzpomněla, že ho bude přidávat do topení, aby jeho kouř zaháněl od Kumbárku sedmkrát sedmeru nemoc.

Ježibaba zatím chystala a prosívala mouku, připravovala cukr, mandle a všechny ty tajemné špecie, které jenom ona znala a dávala do perníku, aby ho dešť a sníh nerozmáčel. Muselo být všeho hodně moc, aby to stačilo na celou chaloupku. Kolem Kumbárku to vonělo krásněj než z myšické apatyky. Ježibaba zadělávala těsto, dědek roztápěl pec a jak ježibaba pekla, dědek už krásně upečený perník rovnal do hranic, jako se v cihelně rovnají cihly. Na ozdobení chaloupky ježibaba udělala srdíčka, kolečka a hvězdičky s krásnou barevnou parádkou.

Celý měsíc pekli a pak celý měsíc stavěli, než byla chaloupka i s chlívkem hotová. Byla to tak krásná chaloupka, že se na ni z daleka chodili lidi dívat. Stěny i strop měla z perníku, na střeše na každé perníkové tašce byla velikánská mandle a těch krásných hvězdiček, koleček a srdíček kolem okének. Podlaha byla z do tvrda vypečených oplatek a na stěnách lezly místo much hrozinky. Jenom chlívěk byl z nejtvrdšího cukru, aby ho ani ten nejzlobivější kluk nedokázal rozbít nebo prolízat. Plot kolem chloupky byl z čokolády, cestičky v zahrádce byly místo pískem vysypány krystálovým cukrem a místo kamínků tam byly bonbonky sladké i kyselé. Ve studni byla místo vody malinová limonáda, stromy měly místo listů lízátko a na záhoncích místo salátu rostla žvýkačka, tuze dobrá, protože ji ježibaba zalévala tou malinovkou ze studně. Tu žvýkačku s dědkem sklízeli a ježibaba ji prodávala pánům do ouřadů, ba i těm největším pánům až do Prahy, protože ti páni a ouředníci nedělají nic jiného, než že stále žvejkají.

Co by to bylo za perníkovou chaloupku, aby na zápraží nestálo lítací koště. Když chtěla ježibaba někam letět, pěkně si na něj sedla a řekla „Rum ty boty, kafe-cirifinda,“ koště s ní letělo, kam chtěla. A když řekla „Žádněj rum a žádný boty, žádný kafe-cirifinda,“ v tu ránu přestalo lítat a sneslo se dolů.

Protože byl dědek Macků ježidědkem, musel také lítat. Přinesl si domů z Myšic pěkné veliké prasečí korytko, udělal si na něm stříšku, aby za deště nezmokl, a ježibaba mu ho očarovala. Když si do něho

sedl a řekl „Prase, prase, prasárum, brambory, erteple, leť!“, doneslo ho, kam chtěl, a tam řekl „Prase, prase, prasárum, brambory, erteple, dost!“ a korytko se s ním sneslo k zemi.

Kdo tu chaloupku viděl, každému se líbila, jenom v myšickém zámku se Taťulda škaredil. Zavolal si k sobě justiciára Vejprsku a nařídil mu, ať šandopéde běží na Kumbárek, že se ta chalupa musí zbourat, že ji tam on, Taťulda, nechce.



Dědek s ježibabou právě seděli na lavičce před chaloupkou, dědek si pokuřoval z fajfky a ježibaba si libovala, že tak krásnou chaloupku nemá ani hauptježibaba Maternice v krajském městě, když se tam objevil Vejprska a hned spustil: „Ta chalupa se musí sofort rozbourat, protože se Taťuldovi nelíbí!“

Na tu řeč dědek ani fajfku z pusy nevytáhl, a že Taťuldovi vzkazuje, ať si na zámku taťluduje jak chce, ale na Kumbárku že nemá co poroučet.

„Krucifixum sakramentum!“ spustil učeně Vejprska, aby to vypadalo, jako že umí latinsky. Ale že ho více té vejprskovské latiny nenapadlo, neučeně po česku dodal, „my vám to s Taťuldou eště ukážeme!“ Protože dědek vstal z lavičky, roztřásla se mu strachem jeho justiciářská kolena a upaloval k Myšicím, až se za ním prašilo.

„Bude s tím náká štrapáce,“ povídal dědek. „V Myšících Taťuldu musí poslouchat i sám pan primátor, a to je už nákej pán, a Frantoj pouští do řeky smrady vod prasátek a ani ten s tím nic nesvede.“

„Žádná štrapáce nebude, já si to s Taťuldou vypořádám po svém,“ řekla ježibaba a zašla do své komůrky v chaloupce. Tam vzala malou mističku a čarovala nad ní, až vyčarovala dvě kapičky kouzelné vodičky. „Tak to by bylo,“ řekla si spokojeně, „to se dědek a v Myšících nasmějou.“

Druhý den se proměnila v holubičku, nabrala ty dvě kouzelné kapičky do zobáčku a letěla do Myšic k zámku. Tam si sedla na strom a čekala, až Taťulda s Vejprskou vyjdou ze zámku. Jak je uviděla, zatřepetala se nad nimi a každému pustila na hlavu kapičku kouzelné vodičky. Jak se jim na hlavách rozstříkly, v tu ránu jim otekly huby, že nemohli ani promluvit, jenom oči poulíli.

Holubička se proměnila zpátky v ježibabu a řekla: „To máte za ten Kumbárek, a teprve dyž vás v neděli na rynku před celejma Myšicema každého policajt vytáhá za uši a každému plíune třikrát za krk, se tech vopuchlejš hub zbavíte!“

V Myšicích bylo smíchu, když policajt tu exekuci na rynku prováděl. Smál se i pan primátor, ale jen tak tiše do fousů, ale při tom si myslel, jak by bylo v Myšicích dobře, kdyby Taťuldovi ta opuchlá huba navždy zůstala.

Jak ježibaba honila děti a jak to s ní špatně dopadlo

Jednou povídala ježibaba dědkovi: „Dojdi k vrbě, co roste u potoka z toho proutku, cos tam tenkrát zasadil, nařežeš tam proutí a upleteš z něj košík bramboráček.“

„A na co to?“ zeptal se dědek.

„No na co, já si vezmu džbán, co mám vod tebe z jozefovského jarmarku, a ty ten bramboráček, a pudeme do lesa. Modrá se tam boroukama a les voní houbama. Já natrhám borouky, abych měla do buchet, a ty nasbíráš houby a usušíme je, aby bylo v zejme na černýho kubu.“

„A to jo, boroukový buchty a černej kuba to je moje,“ souhlasil dědek, a brzo ráno opatřili chaloupku a vypravili se do lesa.

Krásné slunečné ráno vylákalo do lesa také děti. Vzaly si džbáněčky, a že si natrhají maliny, kterými se v lese Meslice jen červenalo. Šla Darinka a Markétka, Lenka s Evkou, Tomáš s Petříkem, Petruška s Haničkou a Tomášek s Radánkem. Ale Radánek byl ještě tak malý, že ho musely vézt na vozičku, protože by jim nestačil. Po cestě dováděly a skotačily a honily se za motýly, až si spletly cestu a místo do Meslic došly na Kumbárek.

To bylo divení a radosti, když místo k malinám přišly k perníkové chaloupce. Nikde nebylo ani živáčka, ani ptáček nezapípal, jenom sluníčko šelestilo svými paprsky v trávě. Děti se rozhlížely, Tomáš šel nebojácně až k chaloupce a zatukal na okénko i dveře. Když se nikdo neozval, řekly si, že to tam někdo připravil dětem na ochutnání, aby se jim v lese líbilo. Tomáš s Petříkem si ulomili každý kus čokoládového plotu, Lenka si vybírala bonbonky z cukrového písku a Evka si chytala na stěnách chaloupky rozinky, co tam lezly místo much. Petruška s Haničkou si trhaly na záhonku žvýkačku, která tam rostla místo salátu, Tomášek si na stromech natrhal lízátko, co tam byla místo listů, a maličkému Radánkovi nalil plnou cucací láhev malinové limonády ze studně. Darinka s Markétkou si loupaly kolem oken srdéčka, kolečka a hvězdičky a Markétka si to nejkrásnější srdéčko schovala do kapsičky, aby se mohla doma pochlubit. Děti chodily od jedné dobroty ke druhé, lízly, cucaly, jedly, pily, až měly bříška tak plná, že by se tam už ani drobeček nevešel. Usadily se do trávy a mechu, v korunách stromů jim vítr šuměl ukořbavku, kdesi daleko volala kukačka své ku-ku, ku-ku, ale to už děti neslyšely, protože se jim klížila očka a usnuly sladkým spánkem jako v maminčině náručí.



„Kdo nám to tu boural chaloupku,“ probudil je ježibabin hlas, jak se vrátila z lesa. „Já vás všechny pochyťám a zauřu do chlívků!“

Ale to už děti utíkaly lesem, polem, cestou i necestou, jen se jim nožky kmitaly, a jen maličký Radánek je moc zdržoval, protože ho musely táhnout na vozičku.

Ježibabu bolely nohy a také dech jí už tak nesloužil. Když viděla, že by děti nedohonila, vrátila se k chaloupce pro koště, sedla na něj a řekla: „Rum ty boty, kafe-cirifinda,“ a už letěla jako by jí vítr nesl. Děti

utíkaly a viděly, jak za nimi ježibaba letí. Stačily ještě oběhnout rybník a za ním se schovaly pod veliký strom a myslely si, že je ježibaba neuvidí. Ale ona dobře viděla, kde jsou, už byla u samého rybníka, už nad jeho prostředkem, a děti plakaly a křičely, že je ježibaba pochyťá a zavře do chlívků.

Byla tam ale chytrá Darinka a ta, když ježibaba byla nad nejhlubším místem rybníka, hodně nahlas zavolala: „Žádný rum a žádný boty, žádný kafe-cirifinda“, a v tu ránu koště přestalo lítat a ježibaba žbrách, šplách, spadla do rybníka. Hrabala se vodou, frkala a prskala vodu, štěstí, že se jí sukně nad vodou nafoukla a nesla ji po vodě jako balon. Děti znovu začaly utíkat a než se ježibaba vyhrabala na břeh, už byly všechny u svých maminek.

Markétka jak přiběhla domů, sáhla do kapsičky a dala mamince to krásné srdéčko, co si uloupila z chaloupky, protože dobře věděla, že je malým dětem nejlépe doma u maminky. Radánkův tatínek, když přišel navečer z práce, jen kroutil hlavou a povídal: „Kluci zatrachtili, jen se podívejte, jak je ten vozeječek zas rozhrkanej, abych ho už znovu spravoval,“ a pohlídl oba kluky po hlavičce.

Všechny děti se šťastně vrátily domů, jenom s ježibabou bylo zle. Až do večera musela čekat, než jí koště připlavalo ke břehu, a bylo tak namočené, že nechtělo lítat, ani když desetkrát opakovala „Rum ty boty, kafe-cirifinda“. Umáchaná se belhala na Kumbárek a stružka vody se za ní táhla, jako když vodník Franta vyleze z řeky a ze šosu mu teče voda.

Dědek nasbíral plný bramboráček hub a spokojeně se vrátil do chaloupky, ale když uviděl rozházené džbáněčky, jak je děti ve strachu zahodily, a na zápraží nestálo lítací koště, hned věděl, co se stalo. Posbíral džbáněčky, sedl si na lavičku, zapálil fajfku a čekal, s jakou se ježibaba vrátí.

„Halanti jedny, ty mně daly,“ skuhrala ježibaba, když se dobelhala k chaloupce. „Ve hřbetě mám z toho loupání a ve všech kostech brabenčení, ani koště mně lítat nechce.“

„To máš z toho, že lakotíš vo pár perníčků a kus čokolády,“ huboval ji dědek.

„Pámbu ví, že nejsem lakomá, já si jen potpím na pořádek a ten si hned zejtra udělám a budeš koukat, jakéj. Napeču perníčky, nadělám bonbonky, lízátko a čokoládu a až pudem zasej pryč, narovnáme to všechno na lavičku před chaloupku.“

„To máš praudu praudoucí,“ pochválil ji dědek. „Dyž to děti najdou přichystaný na lavičce, nebudou nám bourat chaloupku.“

Poseděli ještě chvíli před chaloupkou, dědek pokuřovat z fajfky, ježibaba si dosoušela sukni a vzpomínali, jak je těm malým dětem dobře doma u maminek. Broučci na mezích vyzváněli polními zvony klekání, když vyšel měsíček a poslal je oba také spát.

Jak ježibabu bolel zub

„Nák mě z toho vymáčení v rybníce mrazí, jako dybych měla kolem kosti jinovatku,“ nařikala ježibaba. „Pořádně přilož do pece, ať mně není v noci zima.“ A dědek přiložil pařez smolák, aby v peci celou noc dutlal a hrál.

Až v chaloupce bylo slyšet, jak hodiny na věži kostela svatého Václava odbily půlnoc, když se ježibaba probudila. „Vstávej dědku, musíš mně navařit koření, náko se mně rozbólel zub.“

„Jen pěkně lež, ať se zahřeješ, a do rána tě to přejde,“ radil ji dědek. Ale nepřešlo, ať dědek podával po lžících lipový med, vařil šalvěj, heřmánek, psí nátku, krevní list i mocný černobýl. Nepomohlo, ani když ji nakouřil jalovčím, ani když jí na bolavý zub nakapal močku ze své fajfky. Ježibaba skuhrala a nařikala dál. „Na takovou bolest naše meducíny nestačej, na to musí bejt myšickej pan dochtor.“

Byli rádi, když začalo za okny brydit a přišlo ráno. Dědek si natáhl

kalhoty, nohy vrazil do klapavých pantoflí a šel se podívat na zápraží, jak je s bábiným koštětem. „Je ještě mokrá jako žmach, to lítat nebude,“ hlásil, jak se vrátil do sednice.

„Co si myslíš, že bych mohla létat na koštěti? To tak, ještě bych na ten zub chytila nějaké cuklu! To by mě z toho moh i brant popadnout! Pěkně vystel své korejtko peřinama, já se do nich vzádu zabalím a ty budeš vpředu rejtovat.“

Nasedli do korytka, dědek řekl: „Prase, prase, prasárum, brambory, erteple, leť!“ a korytko se s nimi vzneslo a letělo do Myšic. Jak byli nad domem, co zůstává myšický pan doktor přes zoubky, dědek řekl: „Prase, prase, prasárum, brambory, erteple, dost!“ a korytko se s nimi sneslo k zemi. Ježibaba se vybalila z peřin a šli čekat na pana doktora.

Pan doktor přišel, na nose měl zlaté brýle a fousy měl, otevřel dveře a „račte prosím panstvo dál,“ pozval j k sobě. Ježibabu posadil do takového náramného křesla, kam si musí sednout každý, koho bolí zoubky, a dědka usadil na bílou šamrličku. Paní Sejínková, co je v Myšicích sestřička přes zoubky, panu doktorovi uvázala přes pusku takovou bílou forhementku a nad tím křeslem rozsvítila takovou velkánskou lucernu, co je od ní vidět skoro až do bříška.

„Tak kterýpak zoubek to je?“ zeptal se pan doktor.

„Kterejpak by to byl, dyž mám jen jeden,“ vysvětlila mu ježibaba.

„Ano, ano, jenom jeden, ale hodně veliký,“ povídal pan doktor a zaťukal na něj násadkou od kulatého zrcátka na prohlížení zoubků, až ježibaba vyvejskla bolestí.

„Tak on je to takový uličník,“ pokračoval pan doktor. „Jak by nebolel, vždyť je do něj díra jako do studně. No vytrhneme ho a paní ježibaba bude mít pusinku jako miminko. Paní Sejínková, prosím kleště, ale hodně velké. Za chvíli bude zoubek venku a bude po bolesti.“

Ale ježibaba, že si nemůže dát ten poslední zub vytrhnout, že ho musí mít k ježibabské živnosti a z kapsáře vytáhla lejstro, na kterém ji myšický pan primátor na kolku potvrdil, že se ježibabské živnosti řádně vyučila, má ji na myšické radnici řádně ohlášenou a daně že má v pořádku. Dědek pana doktora také uctivě žádal, aby se ten zub zachoval, že by ježibabská živnost bez něj hynula.

„Když oba na tom zoubku tak trváte, musíme to zkusit jinak,“ řekl pan doktor. „On také pan primátor jistě dobře věděl, jakou váženou živnost potvrdil. Tak prosím ještě jednou pusinku pořádně otevřít,“ a vzal do ruky zase to kulaté zrcátko. „No to bude operace, vždyť vy tam račte mít, paní ježibabo, v té díře malého úhoře.“

„To che tam hachy dochtal hak chem chpadla do hybnika,“ zahuhlala ježibaba, jak musela mít pusku otevřenou.

„No vytáhneme ho, vytáhneme. Paní Sejínková, podejte mi nějaký šikovný háček a paní ježibabu pěkně podržet za hlavičku. A plombičku zatlučeme kladívkem, aby pořádně držela. Tak teď pěkně vypláchnout a hotovo. A nejméně dvě hodiny nejíst a celý týden nic tvrdého nekousat,“ nakázal pan doktor. „A pěkně se držet v teple, a ty medicinky, co se podávaly v noci, jsou na ježibabský zoubek jako stvořené. Jenom pamatovat teplo a teplo!“ a výstražně zvedl prst.

„A co jsme jako tento?“ ptal se dědek.

„Ale, ale, bylo mi ctí a potěšením. Až se dozvědí páni kolegové, jakou jsme zde měli operaci, budou mi závidět,“ loučil se pan doktor.

Doma se ježibaba starala, co že se spálí dřeva, když se musí držet stále v teple. „Žádný starosti,“ těšil ji dědek, „už jsem poslal naši sojku pro ohnivýho muže na Chloumek, aby se nám na nějaké časek usadil v peci, že seš marod a potřebuješ teplo.“ Tak ohnivý muž v peci hřál, dědek vařil koření a ježibaba si libovala, jak jí to dělá dobře.

Jednou si dědek vyšel před chaloupku, aby si tam na lavičce vykouril fajfku. Sotva dal pár puků, vrzly dveře a v nich stála ježibaba a že ji už nic nebolí a je jí zase dobře.

„Pámbo to panu dochtoroj zaplať,“ povídala a že se hned ráno dají do pečení, aby něco měli, kdyby zase přišly nějaké děti, že s tím maroděním něco času prozaháleli.

„A ty boroukový buchtu taky upečes a s nákou bys zy to teplo mohla pamatovat na Chloumek na starýho Ohniváka.“

„Už sem mu říkala, ale von že na sladký moc není, že by rači slaný dolky s kmínem. A ty bys mu moh přidat pár páčků tabáku, to von taky rád. A že dyž budem chtít, že by přišel po Martině třeba na celou zejmu.“

„To by byla trefa,“ poliboval si dědek. „Von je se mnou stará známost, ještě jak sem tenkrát světem vandroval.“

Ježibabu už nebole zub, na Kumbárku zase zavládla pohoda a spokojenost a nádherné babí léto začínalo v zlato měnit zeleň stromů.

Pokračování příště.



Vysvětlivky:

borouky – borůvky
brant – otrava krve
bryjdit – rozednívat se, svítat
halanti – tak se říkávalo dětem
jalovčí – chvojí z jalovce, používané k vykuřování proti chorobám
Meslice – lesík mezi Bukovinou a Rusekem
močka z fajfky – směs slin a dehtu z tabáku, která stéká do tzv. „vosrzoku“ pod troubelí dýmky
šilhavá lopata – dřevěná kulatá lopata na sázení do pece s nesymetricky osazenou násadou, aby se mohlo sázet až do rohu pece

Obrázky kreslily děti z druhých tříd (ve šk. roce 2018/2019) smiřické základní školy:

- Perníková chaloupka – Šimon Brzek
- Ježibaba honí děti – Matyáš Hlaváček
- Myšice – Veronika Hlavová

Zvon Egidius pětisetletý

V letošním roce je to 500 let od chvíle, kdy byl v kutnohorské dílně mistra zvonaře Jakuba Ptáčka ulit zvon, který tiše a nehybně visí ve zvonici Kaple Zjevení Páně (dříve kostel sv. Tří králů). Zvon nese jméno Egidius.

Už o něm bylo napsáno mnoho na stránkách Zpravodaje, ale fakt, že patří k nejstarším předmětům na území města, a půltisícileté výročí, které letos slaví, si zasluhuje vrátit se k němu. Některé dříve publikované informace doplníme či zpřesníme a zasadíme vše do historického rámce.

Známým faktem je, že zvon byl původně ulit pro kostel sv. Jiljí (lat. Egidius), který stával ve vsi Ples nedaleko Jaroměře. První zmínky jsou o Plese již z 12. století. Nebýt rozhodnutí císaře Josefa II., že na jeho místě bude vystavěna vojenská pevnost, která by měla mnohem účinněji bránit pruské armádě v rozvíjení útočných operací než pevnost královéhradecká, stojící příliš ve vnitrozemí, zvon by pravděpodobně rozechvíval vibracemi zdi románského kostela sv. Jiljí dodnes. Ples měl z hlediska vojenské obrany strategicky velmi výhodné umístění – rozkládal se totiž na mírném návrší nad soutokem řek Labe a Metuje, a tak byl osud vsi v roce 1780 zpečetěn. Smiřické panství, jehož byl Ples součástí, v tomto roce od knížete Jana Václava z Paarů odkoupila císařská komora¹. Obyvatelé Plesu byli vystěhováni – část z nich našla nové domovy v okolních vsích, část pak osídlila nově vzniklý Nový Ples a Rasošky. Základní kámen pevnosti byl položen 3. října 1780. Většina domů byla záhy zbourána, kostel sv. Jiljí byl však prozatím ušetřen, aby v něm mohly být konány bohoslužby pro vojáky a civilní obyvatelstvo. V roce 1786 však stavebním pracím podlehl i on. Jeho vybavení bylo odvezeno do okolních kostelů a zvon Egidius byl převezen do Smiřic. Spolu s Egidiem byl z Plesu převezen ještě menší zvon umíráček, ulitý v roce 1566.

Podle smiřické kroniky však trvalo dalších padesát let, než byl Egidius rozhoupán, jeho srdce poprvé udeřilo do věnce a zvon se rozezněl do širokého okolí. „Dne 9. listopadu 1836 na věž kostela smiřického vytažen a zavěšen 14 centů těžký zvon Aegidius (Jiljí), který

500 roků v tajném úkrytu (depositariu) kostelním byl uložen. Současně i druhé 2 zvony byly na věž vytaženy a do stolice zasazeny. Vše trvalo ¾ hodiny.“

Tím třetím zvonom je míněn tzv. poledník, vysoký 38 cm a o průměru 54 cm. Na jeho plášti byl nápis GLORIA IN EXCELSIS DEO ET TERRA PAX HOMINIBVS BONEE VOLVNTATIS 1755 a reliéf Madony na měsíci a s andílky kolem. Poledník s umíráčkem byly bohužel zrekvírovány během válek a zničeny.

Podle toho, co bylo uvedeno, byl tedy smiřický kostel od své dostavby v roce 1711 po dlouhých 125 let bez zvonu. Pokud tomu bylo naopak, nemáme k tomu k dispozici doklady.

Ale vraťme se k Egidioví. Jeho výška je 73 cm a šířka 100 cm, váží 1400 kg. Ucha jsou zdobena dvouřadým pletencem. Horní okraj dříku zdobí dvouřadý nápis, pod ním jsou umístěny na jedné straně reliéf Boha Otce² a na druhé kříž s Ježíšem.

Nápis je vyveden v latině, v tzv. gotické minuskuli, který přepisují pro lepší čitelnost: Anno domini 1519 ad laudem dei homnipotensis et beate marie virginis ac sancti egidi patroni ecclesie in ples per magistrum • iacobum dictum ptacziek in montibus cutnis en ego campana nunquam pronuncio wana ignem bellum festum wel funus.

Nápis znamená: Léta Páně 1519 ke chvále Boha všemohoucího a Marie Panny a svatého Egídia, patrona kostela na Plese • [ulit] mistrem Jakubem řečeným Ptáček v Horách Kutných, hle já zvon nikdy nehlásím marnosti, [jen po pravdě] oheň, válku, svátek nebo pohřeb.

Zajímavý je na nápisu letopočet, kterého si můžete všimnout v detailu na obrázku. Koncové dvoučíslí 19 je snadno rozeznatelné, ovšem první dvě číslice dokáží zamotat hlavu. Jsou totiž jednak přehozené – nejdřív je 5 a pak 1, a pak číslice 5 spíše připomíná 7.

Mistr zvonařský Jakub Ptáček, který jej v roce 1519 ulil ze zvonoviny, byl synem jednoho z nejvýznamnějších kutnohorských zvonařů Ondřeje Ptáčka. Ten se věnoval odlévání zvonů od roku 1472, vyráběl také křtitelnice, pušky a cínové nádoby a obchodoval s rudou. Jako rodovou značku užíval dvouhlavou orlici s hlavami k sobě, v každém spáru zvonek, na prsou štítek s konvicí, pod ocasem iniciály A. P. Když v roce 1511 Ondřej Ptáček zemřel, podle testamentu převzali Ptáčkovskou huť Jakub s bratrem Michalem. Oba bratři zpočátku zřejmě některé zvony odlévali pod otcovým jménem, takže zvony se signaturou Ondřeje Ptáčka se objevují až do roku 1525. Jakub vedl dílnu až do své smrti v roce 1539. Druhým významným zvonařem v Kutné Hoře byl Jiří Klábal. Ten se oženil s Justinou, vdovou po Michalu Ptáčkoví, čím se oba zvonařské rody spojily, a po smrti Jakuba Ptáčka se stal dědicem dílny rodu Ptáčků, v jejímž čele stál až do své smrti v roce 1552. Zvonařské a konvářské řemeslo se pak v rodině Klábalů pěstovalo až do smrti Tomáše Klábala roku 1601. Oba zvonaři – Jakub Ptáček a Jiří Klábal – neměli o práci nouzi, z jejich hutí vyšlo v průběhu cca 130 let tolik zvonů, že „obhlídkou zvoniv v širokém okruhu kolem Hory našlo by se málo těch, které by se nemohly honositi aspoň jedním „Ptáčkem“ nebo „Klábalem“.

A propos zvonovina... Jak praví Wikipedie, jde o pružný, velmi tvrdý bronz piskové až stříbrolesklé barvy, slitinu 78 % mědi a 22 % cínu s nevýraznými odchylkami, nepřesahujícími 2 %.

Jak už bylo v úvodu zmíněno, zvon si ve zvonici tiše visí a ještě tišeji na něj padá prach. Vzhledem k tomu, že kostel je v současnosti využíván pouze k profánním (světským) účelům, není důvod jej rozhoupat a nechat znít. Podle pamětníků Egidius naposledy zvonil



¹ Josef Zeman uvádí ve své knize Z paměti Smiřic n. L., že odprodej císařské komoře se uskutečnil r. 1770

² Emanuel Poche v Soupise památek historických a uměleckých v okrese Královéhradeckém uvádí, že jde o vyobrazení Salvátora (neboli spasitele), Boha v řasnatém rouchu uvádí Emanuel Leminger ve spisu Umělecké řemeslo v Kutné Hoře.

ve dny sametové revoluce před třiceti lety, a to ve chvíli, kdy po zvolení Václava Havla prezidentem zněla hymna. Pro případné použití by se musel nechat zrevizovat stav stolice neboli konstrukce nesoucí zvon, a také stav bandalíru neboli koženého pásu, na němž je zavěšeno těžké srdce zvonu. Úkolem stolice není totiž jen nést jeho tíhu, ale hlavně snášet statické a dynamické síly způsobené odstředivou silou při jeho pohybu. Tyto síly jsou odvislé nejen od způsobu montáže, ale také na amplitudě houpání zvonu. Například při způsobu zavěšení s přímým úhlozem a velkém úhlu houpání (více jak 180°) může tlak (statická síla) dosáhnout až 3,25 násobku váhy zvonu v momentě, kdy se zvon „vrací“ a prochází vertikální osou – tedy v jeho nejnižší poloze. Boční síly (ve směru houpání) pak dosahují přibližně 1,5 násobku váhy zvonu. (www.zvonotec.eu)

Ladislava Reichová

Použité zdroje:

- Emanuel Leminger – Umělecké řemeslo v Kutné Hoře
- Antonín Rybička – O českém zvonařství: studie kulturní
- Josef Zeman: Z paměti Smřic n. L.
- Wikipedie



Smřické domy

Palackého čp. 90

Do roku 1780 čp. 54 – staré číslování.
Č. parcelní 114, výměra 334 m².

K domu náležely 2 strychy polí a louka na dva vozy sena.
Platil 2x ročně po 13 groších, dále úrok z louky 12 grošů, odváděl 1 slepici a letník 1 groš.

Majitelé:

Jan Laukhart přepisuje v roce 1685 za 250 kop
Karel Laukhart přenechává přátelskou smlouvou synovi 3. 12. 1709 za 260 kop grošů míšenských.
Jan Laukhart, se souhlasem vrchnosti přenechává synovi. Ten složil zálohu 78 kop a dále splácel po 4 kopách při obecních soudech. Bylo vloženo předkupní právo pro bratry Františka, Jana nebo Jiřího. Převod 29. 10. 1745 v ceně 220 kop.
Václav Laukhart přenechává synovi 12. 10. 1771 v ceně 151 zlatých, 25 krejcarů a 3 denáry.
František Laukhart se dostal do potíží a „když pro svůj nedostatek potřebnými správami stavení opatřit nemohl“, směnil za domek čp. 125 s Janem Hejčmanem a dostal přídavek 60 zlatých (čp. 125 podle starého číslování), 22. 11. 1800 za čp. 125.

Jan Hejčman, od otce pak převzal 18. 7. 1816 syn s polnostmi 1 281 čtverečných sáhů.

František Hejčman prodal 2. 2. 1853 za 500 zlatých.

1853 Josef a Františka Karlovi – řezník (rodiče význačného rytce Eduarda Karla)

1890 Karel Josef a Marie (jako řezník zkrachoval)

1910 Karlová Marie (vdova)

1916 koupil Josef Kaube, řezník

Marie Kaubová (vdova)

Ladislav Kaube (syn, zemřel svobodný)

(další děti Josef, Božena Ficková, Marta Knížová, Marie Svobodová)

Marie Kaubová (dědi po synovi)

Bořivoj Kníže (dar od babičky, dům ale bez pozemku)

Ladislav a Oldřich Kníže (vnuci Marie od dcery Marty, dědi po bratrovi)

2018 Ladislav (Praha) a Oldřich Kníže (Libonice)

dle popisu Ing. L. Kupky doplnil M. Plšek



Nesmiřitelný boj dvou Smiřických – Eliška Kateřina kontra Markéta Salomena

Přichází adventní období, 18. listopad 1618, pražský palác Smiřických. Ve věku dvaceti čtyř let zde umírá schopný a nadějný člen rodu Smiřických, Albrecht Jan. Při velkolepém pohřbu je oblečen do oděvu, který měl být jeho oděvem svatebním, na hlavě se mu skví rozmarýnový věneček s perlami od jeho snoubenky hanavské princezny Amálie Alžběty a na krku má medailonek s její podobiznou. Smuteční obřad se koná 28. ledna 1619 v kostele sv. Mikuláše a následně je Albrecht Jan uložen v rodinné hrobce vedle svých předků a bratrů v Kostelci nad Černými lesy. V této chvíli z původních šesti sourozenců zůstávají naživu tři potomci a dědici značného bohatství a majetků Smiřických. Jsou to sestry zesnulého – osmadvacetiletá Eliška Kateřina, jednadvacetiletá Markéta Salomena a šestadvacetiletý retardovaný bratr Jindřich Jiří. Situace není nijak povzbudivá.



Poslední člen významného rodu a dědic starobylého jména – Albrecht Jan Smiřický ze Smiřic

Nacházíme se v předbělohorském období, v čase, kdy po proslulé pražské defenestraci náhle po meči vymírá (nepočítáme-li choremýslného Jindřicha) mocný, úspěšný a bohatý rod Smiřických. Při této pražské defenestraci, stejně tak jako v celém stavovském povstání a v této přelomové etapě naší historie, sehraje Albrecht Jan Smiřický jednu z hlavních úloh a zapíše se tak velmi výrazně do českých dějin. Je jedním z předáků vzburěných stavů, které se k jednání scházejí v jeho malostranském paláci a v utajení zde osnují svržení císaře Matyáše Habsburského z trůnu. V předvečer defenestrace se Albrecht Jan část opozice a rozhodnou se zasáhnout okamžitě a tvrdě. Je jisté, že již v této chvíli počítají s převzetím moci v zemi.

Ráno, 23. května 1618. Delegace protestantské šlechty – J. Matyáš Thurn, Albrecht Smiřický, Vilém z Lobkovic, Colona z Felsu aj. přicházejí do místodržitelské kanceláře na Pražském hradě a události nabírají rychlý spád. Místodržící jsou konfrontováni se svými přechylnými a poté přichází v českých dějinách osvědčený trest. Královští místodržící – Jaroslav Bořita z Martinic a Vilém Slavata z Chlumu a Košumberka – jsou jeden po druhém vyhozeni z hradních oken. Je zde i drzý písař Filip Fabricius, který se místodržících zastává a všechno jen komplikuje. Albrecht Jan se tedy ještě chopí odporujícího písaře a též on vzápětí proletí oknem do příkopu. Všichni tři pád kupodivu přežijí, a když po nich vzburěnci z oken střílejí, kličkují mezi stromy jak zajáci a podaří se jim uprchnout. Později si Fabricius výstižně zaznamená: *„Nejprve Martinic a poté Slavata, pány vyhozeni z okna byli a já pak jako třetí jsem je následoval a na větším dile fedruňku pana Smiřického notně užil.“*

Albrecht Jan Smiřický ze Smiřic je mladý muž evropského rozhledu, vzdělaný a zcestovalý, na svých početných statcích hospodář se znamenitými zisky a podle přiznání k berni z roku 1615 je nejbohatším šlechticem v Čechách. Po svrnutí královské moci se stává jedním z direktorů za panský stav a na své náklady vysílá diplomatické poselstvo na panovnické dvory Evropy, aby zde vysvětlovalo smysl českého odboje. Pro dobro věci využívá i svoje styky se zahraničím a přátelské vazby na tamější královské dvory, pro zemskou hotovost z vlastních statků vypraví několik set pěších a jezdců. Stejně tak jako předtím jeho (nyní již zesnulý) bratr Jaroslav, nemalé částky investuje do stavovské armády a poskytuje stavům bezúročnou finanční půjčku. Tento mladý šlechtic, se kterým je do budoucna spojeno tolik nadějí, však náhle umírá a rodina i druhotně z direktoria ztráty pána ze Smiřic velmi litují. (Dobová i nynější historiografie nejednou položila otázku, kam by se život Albrechta Jana Smiřického ubíral, kdyby nebyl tak náhle ukončen. Je velmi reálné, že se mohl stát českým králem.) O dva roky později přichází porážka na Bílé hoře a poprava dvaceti sedmi představitelů odbojných českých stavů na Staroměstském náměstí v červnu roku 1621. Albrecht Jan Smiřický je posmrtně odsouzen ke ztrátě cti a statků. (Golo Mann, německý historik: *„Pokud by vůbec někdo dokázal české stavovské povstání dovést k vítězství, byl by to Albrecht Jan Smiřický.“*)

Boj na život a na smrt

Majetek Smiřických roku 1618 patří k největším v Čechách a celý se spojoval v rukou zesnulého Albrechta Jana. V době jeho smrti tento majetek zahrnuje jedenáct prosperujících panství: Český Dub, Semily, Hrubou Skálu, Kumburk, Hořice, Škvorec, Kostelec, Žlunice, Dymokury, Náchod a Uhřetěves. Je to bohaté dědictví, spojené s poručnictvím nad slabomyslným Jindřichem Jiřím, a nyní ho spravují dvě rozhádané sestry – Eliška Kateřina a Markéta Salomena. Tento nesourodý trojlístek různých povah a zájmů je posledním žijícím výhonkem mocného, vlivného a uznávaného rodu Smiřických. Jediným společným rysem obou sester je bezohledná touha po majetku a vzájemná, až za hrob vedoucí zášť. Oboustranná nekořenná agrese začíná.



Dědičkou a poručnicí dle poslední vůle otce Zikmunda má být, v případě smrti bratra Albrechta, starší Eliška Kateřina. Ale problém tkví v tom, že posledních deset let až donedávna byla internována na hradě Kumburk, jelikož měla nepřipustný intimní vztah s poddaným, panským kovářem Jiřím Wagnerem. Ten při výpovědi uvedl, že Eliška ho nutila a sváděla tak dlouho, až se podvolil, neboť zájem šlechtičny mu lichotil, též většina svědeckví příbuzných i služebnictva mluvila proti ní. Hlavně komorná si přisadila, byla to drbna, která šmejdila, kde mohla a taky si ráda vymýšlela, za což poté skončila v hradní kobce. Eliška sice popsala praktiky, kterým se s kovářem oddávali, ale popřela obvinění z těhotenství či usmrcení plodu, z čehož ji příslušníci rodu podezírali. Její otec Zikmund tehdy kázal dát nezdrárou dceru do domácího vězení na Hrubou Skálu, pak byla přemístěna na Kumburk. Dle všeho, Eliška Kateřina byla jen nešťastná mladá žena, která měla velmi špatný vztah s matkou (Hedvíka Smiřická z Házmburku), vztah plný vzájemných antipatií, konfliktů a nepochopení. V tom byla zřejmě hlavní příčina její

neposlušnosti a důvod, proč hledala lásku a pochopení jinde. Nutno podotknout, že i přes všechna provinění Eliška Kateřina nikdy není vyděděna ze strany otce ani bratru.

Mladší, hamižná a vypočítavá Markéta Salomena, která se mezitím provdala za Jindřicha Slavatu z Chlumu, si je této skutečnosti dobře vědoma a rozhodne se jednat. Chce dostat vše. Zámky, peníze, veškeré statky. Začíná proti sestře nemilosrdně intrikovat, přičemž se na příslušných místech u nejvyšších úředníků odvolává na strašlivé sestřiny hříchy a poklesky. Její žádosti, patrně i díky úplatkům, je vyhověno a získává poručnictví i s majetkem. Eliška Kateřina zahájí protiútok a její odvetou je, že přijímá nabídku pomoci čtyřicetiletého zchudlého šlechtice Oty z Vartenberka, který se o celý rodinný spor ze zistných důvodů zajímá. Za příslib poloviny majetku osvobozuje Elišku z internace a brzy uzavírají sňatek. Novomanželé se usadí v Jičíně, okamžitě přebírají vládu nad smiřickými statky a Markétu nemilosrdně vyrazují ze hry. Avšak jen dočasně. Zlobou nepřičetná Markéta a její manžel Slavata ženou Elišku a Vartenberka před zemský soud. Spor graduje, soudní úředníci nového krále Fridricha Falckého neznají všechna fakta ani veřejná tajemství a už vůbec neberou v potaz faktická práva Elišky Kateřiny. Je rozhodnuto ve prospěch Markéty a Slavaty, Vartenberk je zatčen a skončí ve vězení.

Zánik rodu Smiřických, ne však jejich dominia

Konec ledna, rok 1620. K Jičínu jede Jindřich Slavata a s ním královští komisaři, aby převzali smiřické panství zpět. Přes odpor Elišky Kateřiny se dostávají až do jičínského zámku, kde se v jeho podzemí Eliška se svými obránci chystá k poslednímu zoufalému obhájení svých práv. K čemu pak zde dochází, není úplně jasné. Dle první teorie, Eliška jako o překot rozdává střelný prach opilým vojákům, přičemž nešťastnou náhodou dochází k odpálení sudů se střelným prachem. Dle druhé teorie, Eliška sama cíleně sudy se střelným prachem zapaluje, aby tak jednou provždy se vším skoncovala. Jasný je jen fakt, že 1. února náhle zámek otřese ohlušující exploze. Padne jí za oběť Eliška Kateřina a všichni obránci, manžel její sestry Jindřich Slavata i s celou královskou komisí a čtyřicet dalších osob. Nešťastný úděl Elišky Kateřiny je dovršen tím, že do rodové hrobky Smiřických v Kostelci nad Černými lesy dává Markéta místo Elišky uložit Slavatu a Elišce není dopřán ani důstojný pohřeb a církevní rozloučení. Díky poddaným je Eliška Kateřina pochována v kostele sv. Jana Křtitele na jičínském Koštofranku. Agónie rodu a drsný boj o moc a dědictví skončily.

Po těchto tragických událostech se Markéta Salomena stává jedinou poručnicí nad smiřickým majetkem i nesvéprávným bratrem

Jindřichem, avšak ani jí není dopřána dlouhá vláda nad zděděnými statky. Ještě téhož roku přichází osudná porážka stavovského povstání v bitvě na Bílé hoře a Markéta z obav před represemi svůj majetek opouští a prchá i s bratrem do Polska. Jak již víme, za účast Albrechta Jana v povstání dochází roku 1621 ke konfiskaci rozsáhlého majetku Smiřických. Značnou jeho část však obratnými obchody získá Albrecht z Valdštejna, blízký pokrevní příbuzný Smiřických, a rovněž mu je přiznáno poručnictví nad Jindřichem Jiřím, kterého roku 1627 přiváží na Hrubou Skálu. Tam pak Jindřich za tři roky zemře a je pohřben v Rovensku pod Troskami. Markéta Salomena ještě dalších třicet let žije v nizozemském exilu a až do své smrti roku 1655 marně usiluje o navrácení rodového majetku.

Krásné a bohaté dědictví Smiřických dostává nového majitele a pána v osobě Albrechta, vévody z Valdštejna, který kolem majetků Smiřických buduje svoje frýdlantské panství a dominium Smiřických se tak stává základem a středem budoucí rozsáhlé enklávy Valdštejnova neskutečně bohatého a prosperujícího vévodství. V jeho držení velkostatky Smiřických dále vzkvétají a jsou zhodnocovány. Tak jako páni ze Smiřic, i Albrecht z Valdštejna hospodaří s rozvahou a cítí odpovědnost za své poddané.

V tom čase, tzn. v 1. třetině 17. století, vymřely a z kolbiště dějin zmizely i jiné známé a proslulé šlechtické rody: Rožmberkové, Pernštejnové či páni z Hradce. Některé rody vymřely na bitevních polích, jako například Pernštejnové, jiné zanikly tím, že se geneticky vyčerpaly, jako třeba Rožmberkové. Temným dědictvím a prokletím rodu Smiřických byla nemoc zvaná souchotiny a jeho odchod ze scény dějin poznamenal obzvlášť bolestný a tragický konec.

Dovětek

I přes toto smutné memento rod pánů ze Smiřic byl rodem neobyčejně významným, bohatým a úspěšným. Na jejich cestě je vedla víra, houževnatost a pevnost charakteru, jejich úspěch byl triumfem lidského ducha.

Dokladem skutečnosti, že Smiřičtí byli obdivuhodní a pro svoje pohádkové bohatství byl rod opředen mnohými legendami, svědčí i kroniky. V jedné z nich stojí: *„Jednoho dne se u staré tvrze Tuchoraz objevil černý kočár, vystoupily dvě tajemné postavy, vešly tam a pak odnášely velkou truhlici. Byly pryč, než se kdo nadál. Říká se, že to byli členové rodu Smiřických, kteří si přišli pro svůj rodový poklad.“* Tolik kronika a tolik strhující příběh pánů ze Smiřic.

Olga Hrdinová



Prof. Eduard Karel – významný grafik

Tento článek volně navazuje na předchozí články o smiřickém rodákovi, významném grafikovi Eduardu Karlovi. Z rozhodnutí MNV byla 11. června 1947 pojmenována ulice od domu paní Čeřovské (dnes rehabilitace) ulicí Eduarda Karla. Kromě řady vlastních precizních rytin se stal prvním českým učitelem grafiky a vychoval řadu následovníků z řad českých umělců.

Malý Eda vychodil první čtyři ročníky v místní dvoutřídní škole. Původní „Řádná škola triviální“ byla zřízena v prvním poschodí staré radnice, naproti zámku. Školu ve Smiřicích ukončil v roce 1871. V letech 1871–1874 absolvoval pravděpodobně v Trutnově tzv. handl, pátou třídu obecnou a dvě třídy školy reálné, na tamní německé škole. Zde se také nejspíše naučil německy, což později uplatnil při studiu ve Vídni. Z jeho korespondence se dále dozvídáme:

„Má matka svěřila moji výchovu pěstounům, protože uživit a starat se o čtyři hladové krky bylo nad síly rodičů. Byl jsem zanedbáván, neboť moji pěstouni byli chudobní a tvrdě bojovali o svou denní skývu chleba. Chlapci ze sousedství, kteří již chodili do školy, brávali mě s sebou, abych staré pěstouny nerušil a měli od kluka chvíli pokoj. Jednou povšiml si pan učitel Josef Vít cizího chlapce, který věkem svým do školy nepatřil a zeptal se, čím jsem. Já jsem ještě mluvil špatně, zato chlapci se hned hlásili, že to je Šedivý. Ti druzí, kteří byli od rodičů zasvěceni, volali ne, to je Karlů. Pan učitel Vít chodil k mému otci dvakrát týdně na oběd, který dostával zdarma a při jedné návštěvě vyprávěl otci příhodu o cizím chlapci ve škole. Otec vysvětlil panu učiteli, že cizí chlapec je jeho syn Eda, krátce nato jsem musel své dobré pěstouny opustit a přestěhovat se domů k rodičům. Do práce nastoupil jsem na panskou pilu u cukrovaru. Týdenní plat 2,40 zlatých jsem odevzdával matce, aby mohla podporovat bratra na učitelských studiích v Hradci Králové. Ve volném čase jsem rád kreslival, měl jsem mecenáše, byl jím Jenda Lefnar. Tento můj dobrý kamarád dával mně vše, co jsem ke kreslení potřeboval, a to zdarma, neboť doma pro moji kreslířskou vášeň porozumění neměli. Janův otec, Josef Lefnar, měl zde obchod smíšeným zbožím v čp. 27, později i hostinec. Kopíroval jsem staré rytiny, průřezy lokomotiv, kreslil dle přírody krajinky, vše, co mě bavilo.“

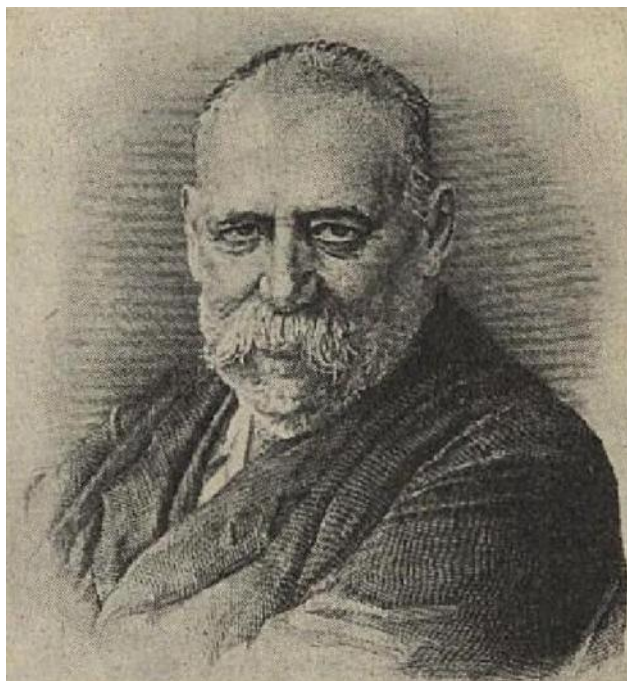
Díky smiřickému lékaři MUDr. Otakaru Jedličkovi byl přijat na Zlatnickou odbornou školu v Praze, rodné Smiřice opouští v 19 letech. Hlavními předměty na škole v Praze byly rytectví, medailérství, modelování a cizelování.

„Mé stipendium 10 zlatých měsíčně, to byl byt, k tomu dvě housky a káva za sedm zlatých, tři zlaté tedy zbyly na školní potřeby, obědy a večere. Trpěl jsem tehdy podvýživou, vážně jsem i onemocněl, po třech měsících jsem se uzdravil a o prázdninách doháněl, co jsem zanedbal. Mým hlavním předmětem bylo rytectví, kopíroval a ryl jsem díla Albrechta Dürera, Altegrehra a další rytiny. Školu jsem navštěvoval něco přes dva roky. Poté jsem odjel do Vídně, získal jsem doporučení a stipendium na Uměleckoprůmyslovou školu rakouského muzea pro průmysl a umění. Školu jsem navštěvoval do roku 1890. Ve Vídni si беру za manželku Františku Bernardovou z Modřic u Turnova.“

V roce 1890 se Eduard Karel vrací do Čech, vymění několik zaměstnání, může zde opět uplatnit dovednosti získané na umělecké škole ve Vídni. Řadu známých umělců zde zasvěcoval do techniky grafiky a leptu. (Mucha, Hynais, Mánes, Švabinský). Koncem 90. let vzrostl zájem českých výtvarníků o ruční uměleckou grafiku. Svě zkušenosti jim předával zdarma, ročně měl 15–20 žáků, a to až do roku 1919, kdy zakotvil na Uměleckoprůmyslové škole v Praze jako učitel grafických technik, tím se stal prvním učitelem grafiky u nás, čeští umělci již nemuseli jezdit za vzděláním do ciziny.

„Vyučoval jsem, co učitel grafiky, po dobu devíti let, za soukromé vyučování honoráře jsem nežádal. To dosvědčuje i Max Švabinský, který občas věnoval dceři Františce otisk, který ona uschovala a tu a tam sběratelům prodávala. Tyto grafické listy prodávaly se později za velké ceny. Takto získanými prostředky podporovala nás dcera v době, kdy jsme na tom byli s manželkou bídě.“

Po vzniku republiky se podílel na tvorbě nových poštovních známek. Pozoruhodný je jeho rytecký experiment s emisí nových známek Hradčany s originální kresbou Alfonse Muchy. Přes dokonalost rytiny nebylo řešení bohužel realizováno, svou náročností při realizaci



prof. Eduard Karel (obr. z Wikipedie)

předběhlo dobu. Známek bylo potřeba velké množství, vše muselo proběhnout rychle a levně, proto byla nakonec použita jiná technika. Zkusmé otisky jeho řešení jsou mimořádně zajímavé a velmi vyhledávané sběrateli. V březnu 1920 byly dány do oběhu dvě nové známky s portrétem prezidenta Masaryka a to 500haléřová a 1000haléřová. Kresba pochází od Maxe Švabinského, rytinu provedl Eduard Karel. Rytinu však provedl bez vědomí zaměstnavatele, po dvacetileté práci pro Unii dostal v 59 letech výpověď. Poté získal místo učitele grafiky.

„Po nástupu na Uměleckoprůmyslovou školu v Praze jsem sic mohl hned začít učit, ale pro výuku grafiky tu nebylo ničeho, chyběly i peníze na vybavení. S prosíkem jsem obcházel své známé po velkých závodech a získával potřebné vybavení. Potřebné grafické nástroje a kovový materiál jsem si přinesl z domova. Ve svém volném čase po tak drahých letech kreslím, vyryl jsem dvě podobizny T. G. M. a několik menších rytinek. Dále jsem vyleptal velké listy české krajiny a to Kost, Hradčany, Vyšehrad aj. Dále jsem ještě vyryl svůj vlastní portrét a pro almanach turnovské spořitelny v roce 1932 pohled na Turnov od Durychova.“

Ve škole učil do roku 1928, kdy si vzal zdravotní dovolenou. O rok později se přestěhoval do kraje, kam jezdil 30 let na dovolenou, do vily na okraji Turnova. I zde ještě pracoval, přijížděl za ním čeští umělci pro poučení o grafických technikách. Zde pak svou životní pouť v roce 1950 zakončil.

Dle připravované knihy Milana Stodoly upravil Milan Plšek

SVOZOVÝ KALENDÁŘ na rok 2020 pro Smiřice, Rodov a Trotinu

Svozový den: STŘEDA

ČETNOST SVOZU	SVOZ 53x	SVOZ 41x	SVOZ 36x	SVOZ 27x	SVOZ 21x	SVOZ 13x	SVOZ 7x
	celoroční	kombinovaný	plný + měsíční	poloviční	pol. + měs.	měsíční	dvouměs.
		číslo týdne	číslo týdne	číslo týdne	číslo týdne	datum	datum
leden		1,2,3,4,5	1,2,3,4,5	1,3,5	2,4	22. 1.	8. 1.
únor		6,7,8,9	6,7,8,9	7,9	6,8	19. 2.	
březen		10,11,12,13	10,11,12,13	11,13	10,12	18. 3.	4. 3.
duben		14,15,16,17	14,15,16,17	15,17	14,16	15. 4.	29. 4.
květen		19,21	21	19,21	20	13. 5.	
červen		23,25	25	23,25	24	10. 6.	24. 6.
červenec		27,29,31	29	27,29,31	28	8. 7.	
srpen		33,35	33	33,35	32	5. 8.	19. 8.
září		37,39	37,40	37,39	36,38,40	2. + 30. 9.	
říjen		41,42,43,44	41,42,43,44	41,43	42,44	28. 10.	14. 10.
listopad		45,46,47,48	45,46,47,48	45,47	46,48	25. 11.	
prosinec		49,50,51,52,53	49,50,51,52,53	49,51,53	50,52	23. 12.	9. 12.

POZOR: První svoz v roce 2020 se uskuteční mimořádně až ve čtvrtek 2. ledna.



Smiřické svátky hudby

17. ROČNÍK VELIKONOČNÍHO HUDEBNÍHO FESTIVALU

V KAPLI ZJEVENÍ PÁNĚ VE SMIŘICÍCH

Vstupenky: Kulturní středisko Dvůrka, s.r.o., tel. 602 316 525, e-mail: kultura@mestosmirice.cz
Rezervace vstupenek od 6. 1. 2020 prostřednictvím e-shopu na:

www.festivalsmirice.cz



Sobota 21. 3. 2020 od 19 hod.
Slavnostní zahajovací koncert
Komorní orchestr pražských symfoniků
Pavel Peřina – koncertní mistr FOK
Roman Fojtíček – soprán saxofon
a alt saxofon
Jaroslav Svěcený – housle

Neděle 22. 3. 2020 od 19 hod.
Hradišťan a Jura Pavlica
Jaroslav Svěcený – housle
Multizánrové hudební uskupení
představí hudbu multizánrově
stříženou a pohladí na duši.

Středa 25. 3. 2020 od 19 hod.
Michal Pavlíček
Monika Načeva
Legenda českého rocku
se i se svými přáteli poprvé
představí na Smiřických
svátcích hudby.

Sobota 4. 4. 2020 od 19 hod.
**Ve znamení zpěvu
a varhanních píšťal**
Pavel Svoboda – varhany
Dana Šťastná – mezzosoprán
Jaroslav Svěcený – housle
Koncert špičkového českého
varhanika a vynikající mezzosopranistky
nabídne hudbu tří staletí.

Sobota 11. 4. 2020 od 19 hod.
Kouzlo velikonoce
Michaela Káčerková – varhany
Dětský pěvecký sbor Severáček
sbormistr Silvie Pálková
Jaroslav Svěcený – housle
Sváteční koncert špičkové české varhanice
a světově proslulého sboru Severáček
navodí tu pravou velikonoční atmosféru.

Neděle 12. 4. 2020 od 19 hod.
Slavnostní závěrečný koncert
Komorní filharmonie Pardubice
Jitka Hosprová – viola
Jaroslav Svěcený – housle
Vpravdě východočeský velikonoční
koncert nabídne především okouzující
hudbu W. A. Mozarta.

AGCOMI

PETROF
PIANOS SINCE 1864

DUPONT
DANISCO

techprofi

TTD
Tereos TTD
Cukrovar
Česká Meziříčí

Elmo-trade
s.r.o.

FVE CZECH
FOTOVOLTAICKÁ ENERGIE ČECH
PHOTOVOLTAIC ENERGY CZECH

Hradec Králové
Český rozhlas

AUTOCONT

Marius Pedersen

bidli
Jednoduše doma.

wami.cz

BRUKOV

VITA TECH

OTHER

Zpravodaj

Smiřic, Rodova a Holohlav

Vydává město Smiřice, Palackého 106, 503 03 Smiřice, tel. 495 809 010, www.mestosmirice.cz

Evidenční číslo: MK ČR E 16060

Redakční rada: Jan Koudelka, Ilona Hušáková, Leona Rousková

Příspěvky zasílejte na adresu: Městská knihovna Smiřice, Zámek 1, e-mail: knihovna@mestosmirice.cz

Grafická úprava: Michal Strouhal, Hradec Králové. Tisk: Hanzo Production, spol. s r. o., Piletická 486, 503 41 Hradec Králové

Vychází 2x ročně (v červnu a v prosinci). Cena 1 výtisku 20 Kč. Náklad tohoto čísla 350 ks.

Ve Smiřicích a Holohlavech předplatitelům donáška až do domu.

Prodej: Tabák Palackého ul. Smiřice, Tabák Zemanova ul., MěÚ Smiřice – podatelna a Městské informační centrum Smiřice.

Uzávěrka příspěvků pro číslo Zpravodaje 1/2020 – 18. 5. 2020.

Redakční rada se neztotožňuje s obsahem uveřejněných článků. Tiskové chyby vyhrazeny.

